

Giới thiệu Liệu Có Kết Quả Không

Truyện " Liệu có kết quả không " là một tâm sự truyện tình yêu của một cô bạn học sinh tên là Trần Tuyết Ngân (16t , ít nói lạnh lùng và đã từng đau khổ vì tình yêu , xinh đẹp gia thế không rõ ràng).

Câu truyện hay của stever975 xoay quanh một tình yêu của tuổi học trò với một nam sinh tên Hàn Nhật Minh (đẹp trai gia thế giàu có) và họ đã trải qua khá nhiều sóng gió để đến được với nhau .tuy là câu chuyện cũng mang những tình tiết khá quen thuộc như trong Tao yêu mày, bạn thân nhưng các bạn đọc sẽ tìm ra được bản thân mình hiện diện trong câu chuyện này .

Mong các bạn sẽ ủng hộ truyện này và theo dõi thương xuyên . Xin cảm ơn các bạn rất nhiều

Bạn đang đọc truyện *Liệu Có Kết Quả Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Ngày Gặp Mặt Đầu Tiên

Tôi- Trần Tuyết Ngân, là một học sinh ở trường trung học winner , học lớp 10/ 2 và cũng khá xinh đẹp nhưng đã bị tôi bao bọc bởi vẻ lạnh lùng bên ngoài . Gia đình tôi gặp nhiều biến cố nên tôi khá mệt mỏi với gia đình và một tình yêu mà đã khiến tôi như thế này nên tôi bỏ đi nơi khác sống và ba mẹ cũng không tìm tôi . Hiện tại tôi học ở trường cũng đã gần 2 tháng và cũng có được một cô bạn thân tên là Lộc Nhiên - con của một gia đình là chủ của một công ty khá nổi tiếng của thành phố . Lộc Nhiên rất xinh với thân hình cao ráo và mái tóc dài được uốn cúp đuôi tôn lên gương mặt trắng hồng cùng với đôi mắt tròn và to vô cùng xinh đẹp . Cô ấy được khá nhiều nam sinh trong trường để ý đến và được nhiều người biết với học lực xuất sắc . Tôi đi bên cạnh Lộc Nhiên cũng không thua kém gì với mái tóc ngang vai màu nâu , làn da trắng cùng với đôi mắt xanh sâu thẳm như là một đứa con lai . Do bỏ nhà đi nên tôi phải tự lập và kiếm tiền nuôi sống bản thân nên tôi phải đi làm thêm khá là nhiều nơi để trang trải cuộc sống . Hôm nay kết thúc buổi học khá sớm nên tôi đi về nhà và nhanh chóng đến chỗ làm để làm việc . tôi cũng chỉ tạo lên một nụ cười để đón khách nhưng trong lòng vẫn lạnh giá như băng . Tôi hôm nay khách đến quán khá đông nên tôi làm đến gần 10h mới về . Nhìn con đường của thành phố tấp nập người qua mà bản thân lại một mình cô đơn giữa lòng thành phố khiến tôi càng trở nên cô độc . Khi đã gần về nhà, tôi có cảm giác như có ai đang theo dõi và đi ở phía sau nhưng tôi không mất bình tĩnh mà cứ đi tiếp . Bỗng nhiên ở phía sau có một đám thanh niên khoảng 4 người chặn đầu tôi lại và trêu chọc tôi . Tên lớn nhất trong đám cũng tầm khoảng 17t và trên tay hằn lộ ra những vết xăm khá lớn khiến tôi cảm thấy sợ nhất nhưng vẫn giữ nét mặt bình tĩnh . Hắn ta nói với tôi với giọng đầy trêu chọc: - Này cô em đi đâu mà có một mình vậy ,để bọn anh đưa e về nhà nha .

Hắn nói xong rồi lấy bàn tay dơ bẩn của hắn vuốt mái tóc của tôi . Theo như bản năng tôi lấy tay mình gạt tay hắn ra rồi không nói gì . Hắn ta có vẻ thích thú với hành động và thái độ của tôi nên nói tiếp :

- Em làm gì mà dữ vậy , tụi anh chỉ đưa em về nhà giúp thôi mà

" tôi vẫn im lặng "

- con này chảnh dữ , mày có tin tao xử mày không ?

" tôi trở mắt nhìn hắn như không biết gì rồi đi thẳng "

- Đi đâu , đứng im ở đây - hắn ta nói xong rồi nắm lấy tay tôi giật ngược lại . Đến lúc này thì tôi không còn nhịn được nữa , tôi lên tiếng nhưng vẫn giữ giọng bình tĩnh :

- Tôi không cần các anh đưa tôi về , tự tôi về được

- con này lão , xử nó tụi bây - hắn nói xong rồi bọn còn lại cười nham nhở . Tôi bắt đầu hoảng sợ và mất bình tĩnh nhìn bọn chúng . Bỗng nhiên ở phía sau có một giọng nói cất lên

- tụi bây làm gì đấy , cho tao làm chung với nào!!! - hắn nói xong rồi đi lại đứng trước bọn chúng . Số phận tôi có lẽ đã chấm dứt tại đây . Coi như đã đi đời

- này cô em , lúc nào đầu nói chuyện nhỏ nhẹ với tụi nó thì bây giờ đầu có khổ như vậy đâu . Nhìn cô em này có vẻ được nhi . Tính cách rất kiêu , tôi rất thích

Tôi không còn sợ mà bây giờ là khinh bỉ bọn chúng . Tôi ngược mặt lên và nhìn thẳng vào bọn chúng . Nhìn cái tên " thiên thần " thì thấy hắn ta rất cao , làn da không trắng nhiều làm tôn lên vẻ nam tính của hắn và có lẽ đã làm cho bao nhiêu cô gái chết vì hắn nhưng tôi càng khinh bỉ hắn hơn

- thôi , kệ cô bé này đi . Tụi bây muốn đi đâu tao dẫn đi . Nhìn bộ dạng của nó tao không còn hứng thú nữa .

- Dạ , anh hai muôn năm . Tụi em muốn đi bar .

- ừ vậy thì đi .

Thì ra tên " thiên thần" này là đại ca của bọn chúng . Khi bọn chúng đã đi xa . Tôi còn nhìn thấy được cái cười nhếch môi của tên anh hai dành cho tôi . Nhìn bộ dạng của tôi bây giờ với bộ đồng phục đã đầu tóc không được gọn gàng cho lắm mà cảm thấy số phận càng xấu hơn . Và tôi đi thẳng về nhà và chui vào phòng tắm rửa rồi ngủ tới sáng . Trong giấc mơ tôi còn thấy cái tên " thiên thần " hiện diện trong giấc mơ làm tôi mất ngủ suốt đêm vì hấn

Bạn đang đọc truyện *Liệu Có Kết Quả Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Xấu Số

Ngày hôm sau , tôi thức dậy với đôi mắt mệt mỏi như thiếu sức sống nhưng vẫn cố gượng dậy vệ sinh cá nhân và đến trường với bộ dạng thiếu ngủ nhưng vẫn được bao bọc bởi lớp lạnh lùng bên ngoài . Khi đã ngồi vào chỗ trong lớp , tôi vớ tay lấy quyển sách " những điều kì thú " còn đọc dở dang ra và đọc tiếp để giết thời gian . Lớp tôi với số lượng nữ khá nhiều , chỉ có vài tên con trai nên có lẽ nó như là " một cái chợ trời " vào những giờ được nghỉ giải lao . Tôi vẫn đang chăm chú vào quyển sách thì Lộc Nhiên đã vào lớp và chạy lại bàn tôi tám chuyện . - làm gì mà sáng sớm đã đọc sách chăm chỉ vậy . Đi ăn sáng không ? Nó nói với đôi mắt long lanh nhìn tôi

- Tớ ăn rồi , Nhiên ăn đi - tôi nhìn nó cười cười

Lộc Nhiên buồn bã đi xuống can-teen ăn sáng còn tôi thì vẫn đọc sách một mình . Bỗng nhiên lớp ồn ào náo nhiệt hơn mọi ngày và lí do thật bình thường là có một nam sinh mới chuyển trường đến . Tụi con gái bàn tán :

- Không biết đợt này là anh nào nhì , không biết có đẹp trai không nữa , hi vọng là một hotboy ! - cô gái thứ nhất

- Ừ , tui cũng mong như vậy . Để coi anh chàng này như thế nào !!

Blab...blab..... . Tôi ngồi đọc sách cũng chẳng để tâm đến chuyện bàn tán của đám bạn trong lớp . Đối với tôi đó là chuyện bình thường và tôi cũng chẳng quan tâm

" từng... từng ...từng ". Cả lớp đã ổn định thì lúc đó cô chủ nhiệm bước vào

-Hôm nay lớp chúng ta có học sinh mới , em vào đi - cô vừa nói vừa chỉ tay ra ngoài cửa lớp . Khi tiếng bước chân đã không còn thì cả lớp cũng im bất không còn một tiếng động nào . Tôi thấy bất bình thường thì cũng không buồn mất ngược lên nhìn về phía bục giảng . Không phải ông trời lại bất công như vậy sao , là tên " thiên thần" đáng khinh đó, mà tại sao hấn ta lại vào được lớp này , thật lạ - tôi nghĩ thầm

- chào các bạn . Tôi tên là Hàn Nhật Minh - hấn vừa nói vừa cười với nụ cười đầy sự mê hoặc khiến bọn con gái bị hấn hốt hồn nhưng tôi là ngoại lệ . Hấn nhìn xung quanh trong lớp học rồi dừng mắt tại bàn tôi và bước đến gần bàn tôi ngồi . Hấn nhìn tôi cười rồi nói với cô giáo :

- em có thể ngồi đây được không cô . - Được chứ , em ngồi cùng Tuyết Ngân đi . - Dạ cảm ơn cô . Hấn nói xong rồi nhìn tôi nói : - Tuyết Ngân , có phiền khi tôi ngồi đây không ? - Không phiền . Tôi đáp gọn rồi không nói thêm gì nữa . Thật ra tôi cảm thấy rất phiền khi ngồi chung với cái tên này nhưng tôi không phải người ít kỉ chỗ ngồi . Hấn đang yên vị bên cạnh tôi và bắt đầu chìm sâu vào giấc ngủ của hấn . Còn tôi thì vẫn đang chú tâm vào bài giảng của cô nên không để tâm đến hấn . Và một buổi học trôi qua trong sự nặng nề khi tôi phải ngồi chung với tên này nhưng với bọn con gái thì đây là " liều thuốc tinh thần " khiến cho bọn nó có tinh thần chăm chỉ đi học để ngắm hotboy . Có một lần tôi nhìn Nhật Minh , thật sự hấn ta rất đẹp với đôi mắt xanh sâu thẳm và một bờ mi rậm , gương mặt có thoáng qua một chút cô đơn nhưng nó không hiện rõ trên gương mặt

Bạn đang đọc truyện *Liệu Có Kết Quả Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Nỗi Đau Chôn Giấu

Sau bao nhiêu ngày ngồi gần hấn ta , tôi cũng chẳng có một chút gì gọi là sự yêu thích hấn cả . Ngoài bộ dạng là một hotboy khiến cho bao nhiêu cô gái trong trường yêu thích hấn(trừ tôi) thì tôi cũng chẳng thích hấn ở bất cứ điểm nào cả . Đối với tôi vẻ đẹp bên ngoài chỉ là một công cụ khiến cho con người ta đau khổ mà không hề mang cho bản thân mình một niềm vui , niềm hạnh phúc nào cả và vẻ đẹp của hấn đã khiến cho bao nhiêu người con gái đau khổ bởi một tình yêu không có hồi kết . Hằng ngày , vào những giờ nghỉ giải lao hấn ta luôn được khá nhiều con gái trong lớp và của rất nhiều lớp

khắc vây quanh trò chuyện và hẳn cũng không hề né tránh mà còn có thái độ niềm nở, luôn tươi cười khiến cho bao nhiêu con gái gây đổ. Do hẳn ngồi chung bàn với tôi nên tôi cảm thấy rất khó chịu với sự ồn ào bên cạnh. Nhiều lúc tôi bỏ ra khỏi lớp tìm đến khoảng trống ở phía sau trường, lặng lẽ tìm taiphone và nghe những bản nhạc yêu thích, mong cho thời gian trôi qua để tìm cho mình một thứ mình vẫn tìm. Có lẽ nó quá cao xa nên không bao giờ tìm được. Nhìn xung quanh là những cánh hoa bồ công anh đang bay bổng vui đùa bên cạnh gió nhưng sau đó nó không bao giờ tìm cho mình được nơi dừng chân và biết sẽ đi đến đâu. Lúc trước tôi là một con bé hay cười hay nói và có một tình yêu rất dễ thương nhưng sau đó tất cả đã biến mất khi người yêu của tôi đã đi bên cạnh một người và người đó chính là bạn thân tôi. Lúc đó cả thế giới này đang đè nặng lên người tôi khiến cho tôi gục ngã và coi như đã mất hết tất cả. Từ đó, tôi luôn bao bọc bên ngoài một vẻ lạnh lùng ít nói bên ngoài và tôi chuyển trường chuyển nơi ở đi nơi khác. Đến trường mới, lớp mới nhưng tôi không hề muốn có bạn mới, sau nhiều ngày học ở lớp 10/a2 tôi cũng có một cô bạn thân là Lộc Nhiên và không có ai khác ngoài Nhiên cả. Khi đã đến lúc vào lớp học, tôi tháo taiphone và đi vào lớp, tôi thấy Nhật Minh đang ngồi ở đó và nhìn tôi với ánh mắt buồn cợt nhưng có một chút buồn bã phía sâu thẳm trong đôi mắt. Tôi bình thản đi đến chỗ ngồi và lấy sách vở cho tiết học tiếp theo. Bỗng nhiên hắn ta nắm lấy cánh tay tôi đang loay hoay lấy sách, tôi vội vàng hất tay hắn ra và nhìn với đôi mắt lạnh băng không chút biểu cảm. Nghĩ lại những gì mà hắn đã nói với tôi vào buổi tối lúc trước cùng với những gì mà hắn đã làm với tôi lúc này khiến tôi càng khinh bỉ hắn hơn. Suốt tiết học tôi luôn nghe bên tai bao nhiêu là lời bàn tán của những đứa con gái trong lớp và biết rằng rắc rối đã sắp bắt đầu. Khi đã về đến nhà tôi vội vàng thay quần áo và mua một ổ bánh mì để ăn cho nhanh còn đi làm. Tối ngày hôm đó, tôi đi đến chỗ làm thêm và bắt đầu công việc như thường ngày. Tôi làm phục vụ cho một quán ăn trên đường XXX. Tôi đang loay hoay dọn bàn ăn của khách thì có khách vào, tôi cầm menu đi đến chỗ khách và mời gọi món nhưng khi đến gần thì tôi nhìn thấy một gương mặt quen thuộc mà tôi không hề muốn gặp một chút nào. Nhưng tôi vẫn luôn giữ thái độ vui vẻ để không bị khách gọi chủ quán và tôi sẽ bị mất việc một cách nhanh chóng.

Bạn đang đọc truyện *Liệu Có Kết Quả Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Giọt Nước Mắt

Và người đang ngồi trước mặt tôi là Thiên Ân - người yêu cũ của tôi, anh ta đi cùng với Mộc Miên - người bạn thân lúc trước tôi rất mến. Đối diện với họ tôi không hề sợ hãi mà cũng không muốn dưng dưng với họ. Cầm trên tay quyển menu và đi đến bàn của 2 người đang ngồi rồi mời chọn món. Mộc Miên không hề ngại mà vẫn bình thường tự nhiên còn anh ta thì vẫn tươi cười chọn món nhưng mắt vẫn hướng nhìn tôi. Tôi không hề đáp trả ánh mắt đó mà vẫn bình thường như thường ngày. Mộc Miên nhìn thấy Thiên Ân nhìn tôi đầy tình cảm nên tỏ thái độ khó chịu và tìm cách nói: - Để e chọn món cho anh - nói xong cô ta giục phát quyển menu trên tay Thiên Ân rồi tùy tiện chọn món. Thiên Ân vẫn ngồi yên để Mộc Miên chọn món nhưng không hề thích thái độ của cô ta. Sau đó họ gọi được vài món rồi tôi vào trong nói với đầu bếp làm những món họ kêu. Khi đã bày biện món ăn trên bàn tôi đi làm tiếp công việc để không để ý đến 2 con người đó. Nhưng anh ta không hề để cho tôi yên mà cứ gọi thêm vài thứ lặt vặt. Tôi biết ý đồ của anh ta nên vẫn giữ thái độ lạnh lùng nhưng gương mặt miễn cưỡng nặn ra nụ cười để không bị mất khách. Khi họ ăn xong và tính tiền đi ra khỏi quán với những cử chỉ thân mật của những đôi lứa đang yêu nhưng tôi không muốn để ý đến. Họ đã ra khỏi quán và không hiểu tại sao trên đôi mắt tôi lại có những giọt lệ đang hình thành trong khóe mi nhưng đã được tôi chùi đi mất và tiếp tục công việc thường ngày. Hoàn thành xong công việc, tôi đi thay bộ đồng phục của quán trên người ra và đi về nhà. Nhìn vẻ bề ngoài với một quần jean kiểu cách teen với chiếc áo thun năng động cùng với chiếc túi nhỏ đeo chéo người, ai nhìn qua cũng ngỡ ngàng với một vẻ đẹp của tuổi mới lớn trong sáng hồn nhiên nhưng bên trong là một sự đau khổ đã được che mờ đi bởi lạnh lùng ở vẻ bề ngoài. Khi còn cách đường không xa, tôi bị một tên cướp đường giật chiếc túi trên người tôi nhưng đã bị tôi đánh trả bởi vì lúc trước tôi đã từng học một lớp võ một thời gian và đã nghỉ. Tôi với hắn đấu với nhau và do con đường này quá vắng nên không ai biết mà giúp tôi được. Khi tôi đang dần mất thế thì ở đầu xuất hiện một người con trai chạy đến. Tôi không nhìn rõ được khuôn mặt nhưng hắn ta đã chặn trước người tôi và đánh hắn rất nhanh và đã hạ được hắn. Tên cướp vẫn còn sức giơ tay định đánh trả lại nhưng người con trai đó đã nắm tay tôi và kéo tôi chạy về phía trước. Tuy là không biết danh tính nhưng tôi cảm nhận được một cảm giác rất quen thuộc và đã từng gặp nhiều lần. Khi đến một con đường lớn nhưng cũng thưa thớt người, anh ta dừng lại và để tôi ngồi ở một chiếc ghế đá bên đường và nói với tôi: - cô có sao không, cô nghĩ một mình cô có thể hạ gục được hắn ta à. Cô nhìn người cô với tên cướp đó mà lượng sức đi. - anh ta nói với giọng thôn thôn và nhìn đi hướng khác. Tôi cũng không nói gì mà cuối mặt xuống một hồi vì vừa đánh nhau vừa chạy một khoảng xa như vậy. Anh ta nhìn tôi và phá vỡ bầu không khí căng thẳng ngột ngạt không tiếng nói: - Tôi nói cô có nghe không vậy? Sao cô không trả lời. Tôi ngỡ ngàng khi nghe tiếng nói này có chút quen thuộc nhưng không nhớ. Cô định ngược lên nhìn khuôn mặt của người vừa giúp mình thì bất ngờ khi đó chính là "thiên thần" ngồi kế tôi hằng ngày - Hàn Nhật Minh. Tôi lúc này quá bất ngờ khi người vừa cứu mình là hắn ta. Hắn ta nhìn thấy tôi nhìn hắn chăm chăm rồi hắn ta cười nói: - cô thấy tôi đẹp trai lắm à. Sao mà nhìn mãi thế. Có cần tôi hôn cô một cái để cô hài lòng không? Tôi ngượng nhưng không nói gì và sự ngượng đó không thể hiện trên khuôn mặt mà tôi quay mặt đi chỗ khác.

Bạn đang đọc truyện *Liệu Có Kết Quả Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 5: Sự Rung Động Không Rõ Ràng

"thiên thần" vẫn ngồi đó và đang chịu đựng sự im lặng khó chịu này và bắt đầu bức bối nên hắn ta đứng lên và đi lại trước mặt tôi khoan tay với điệu bộ đại ca và nói như mắng: - cô có nghe tôi nói gì không hả. Tôi giúp cô mà cô không hề coi tôi ra gì, ngồi thờ ở đó mà chẳng lên tiếng. Tôi ghét nhất là phải chịu sự im lặng chết tiệt này - hắn ta nói với con mắt này lửa. Tôi cũng không hề có phản kháng gì và đứng lên đi về phía trước để về nhà. Hắn ta

ngờ ngàng khi thấy tôi hành động như vậy . Bỗng nhiên " thiên thần " nắm lấy tay tôi và giựt người tôi lại quát : - cô muốn đi là đi sao ? Tôi giúp cô mà không hề được cô đền đáp còn tỏ thái độ như vậy . Cô muốn chọc tức tôi à . Hắn có lẽ đã không còn chịu đựng được sự lạnh lùng của tôi nên mới như vậy . Rồi hắn ta kéo người tôi lại gần hắn và 2 gương mặt chỉ còn cách nhau vài centimet và tôi cảm nhận được hơi ấm từ người hắn nhưng tôi vẫn bình tĩnh và đẩy hắn ra khỏi người mình và nói một câu : " Cảm ơn " . Hắn nhìn tôi cười nhẹ rồi nói : - cô nghĩ cảm ơn là đủ rồi sao . Thứ tôi muốn là cái khác - hắn vừa nói vừa cười với giọng hết sức đều đặn . Tôi tỏ ra với ánh mắt khó hiểu và giương đôi mắt nhìn hắn . Hắn ta cười nhếch môi rồi tự nhiên đi lại phía tôi và hôn lên đôi môi của tôi . Tôi đứng hình với hành động của hắn và trái tim không còn kiểm soát được nhịp đập . Đây là nụ hôn đầu đời của tôi mà chưa từng một ai lấy được và bây giờ đã bị tên tôi khinh bỉ nhất lấy đi . Khi đã định hình lại tôi đâm vào bụng hắn một cái rồi nói : - tôi không nhờ câu giúp nên đừng bao giờ nói tôi phải biết ơn cậu , đền đáp cho cậu . Tôi không hề muốn cậu xuất hiện trước mặt tôi và gây phiền phức cho tôi . Chính vì thế từ bây giờ nên tránh xa tôi ra và để cho tôi yên . Cảm ơn nếu cậu làm được điều tôi nói . Nói xong tôi đi thẳng về phía trước và bỗng nhiên đầu tôi choáng váng và không nhìn thấy được phía trước con đường là gì rồi tôi ngã quỵ xuống . Khi tỉnh lại , đầu óc tôi còn khá đau có lẽ do khi đánh nhau với tên cướp bị hắn đánh trúng vào người cộng với chạy bộ một khoảng khá xa và ăn uống thiếu chất nên mới bị xỉu như vậy . Nhưng tôi bàng hoàng khi thấy mình đang ở trong một căn phòng tuyệt đẹp được trang trí với màu chủ đạo là màu đen cùng với những chiếc đèn màu vàng mập mờ . Tôi không biết mình đang ở đâu và cũng không biết chủ nhân của căn phòng này là ai thì tôi nghe được có tiếng bước chân trên cầu thang ngày càng gần với phòng tôi . Theo khả năng phỏng bị , tôi tìm được một bình hoa trên bàn và đứng sau cánh cửa phòng thủ . Người đó đi đến cửa phòng và mở cửa bước vào , tôi đứng phía sau cánh cửa định tấn công người đó thì hắn ta đã phát hiện và tóm lấy đôi bàn tay tôi đang cầm bình hoa và đặt bình hoa lên bàn . Tôi phát hiện ra đây chính là Hàn Nhật Minh và bây giờ hắn ta nhìn tôi nói : em định làm gì vậy , chơi trò này với anh thì quá là cũ rồi - hắn ta vừa nói vừa cười nhẹ . Tôi choáng váng khi nghe hắn gọi tôi là em xưng anh nghe sao mà khó chịu nhưng không hề muốn đòi co voi người như hắn . Tôi quay mặt đi và suy nghĩ cách để thoát ra khỏi bàn tay của hắn đang nắm lấy tay mình . Tôi quay bàn tay thành hình vòng tròn rồi giật người mình ra phía sau nhưng hắn ta đã không chể tôi được . Và bỗng nhiên hắn ôm tôi chặt vào lòng - một cái ôm đầy sự ấm áp mà tôi cảm nhận được

Bạn đang đọc truyện *Liệu Có Kết Quả Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Một Người Đầy Nỗi Đau

Ngay lúc bây giờ tôi không hề muốn tránh xa hắn mà không hiểu tại sao tôi không muốn đẩy hắn ra như những lần trước . Hắn ôm tôi chặt vào lòng hơn và nói : - những người con gái mà anh từng gặp mang lòng yêu anh cũng chỉ là thích cái vẻ đẹp trai giàu có của anh mà thôi . Họ yêu anh chỉ vì nhưng thứ đó và anh luôn đối xử với những con người đó một cách bình thường như món đồ chơi . nhưng từ khi anh biết em trong cái đêm hôm đó, anh không hề muốn làm tổn thương em vì e không giống như những con gái khác . Cho dù em không có thiện cảm với anh nhưng anh sẽ làm cho em thấy được tình yêu của anh . Nhật Minh nói với giọng đầy tình cảm và tôi cảm nhận được điều đó nhưng tôi bất chợt nhớ lại những gì hắn ta nói lúc này " xem con gái là món đồ chơi " anh ta con con gái là như vậy sao . Cô càng khinh người con trai này . Cô buông hắn ra và nói :

- cậu có thể yêu hay không thì tùy cậu nhưng tôi không thấy có thiện cảm ở cậu một điểm nào và bây giờ làm những gì mà tôi nói tối hôm qua .

Tôi nói xong rồi bỏ đi ra ngoài và tìm đường ra cổng để đi về , mặc cho hắn có nói gì tôi cũng không quan tâm .những điều hắn nói tôi đều cảm nhận được và cũng đã có chút thiện cảm với cậu ấy nhưng nó chưa đủ để có thể gọi là yêu mà chỉ là sự đồng cảm . Sao khi tôi rời khỏi căn phòng đó , Nhật Minh vẫn không nói gì và đứng lặng im ở đó một khoảng thời gian dài . Quản gia của căn nhà cũng như là quản lý của Nhật Minh (thật ra quản lý chỉ mới 23 tuổi và như là bạn thân của Nhật Minh và cậu ta tên là Minh Thành) tìm đến phòng của cậu chủ và thấy cậu chủ đang ngồi trên mép cửa sổ . Anh Thành đi đến gần Nhật Minh và nói với cậu ấy :

- Cậu chủ , người com gái vừa mới bước ra khỏi nhà mình là ai vậy . Tôi thấy có vẻ rất thân với cậu và cậu hình như thích cô gái đó . có phải không ?

Ngặt Minh vẫn giương mắt nhìn về phía cửa sổ và đáp rằng :

- Có thể coi như vậy nhưng cô ấy không hề thích tôi

- Cậu đã quên tình yêu lúc trước của cậu chủ rồi sao , tình yêu đó đã khiến cho cậu chủ thành ra như thế và mất một khoảng thời gian dài để trở lại như trước

- Tôi biết , nhưng cô gái bây giờ không như người con gái lúc trước . Tôi đã biết mình đã yêu cô ấy .

- Cậu chủ thành ra con người như bây giờ cũng do tình yêu mà ra . Đừng hành hạ bản thân mình nữa - Anh Thành nói với vẻ lo lắng

- Tôi không muốn tranh cãi với cậu nữa , chuẩn bị xe đi , tôi muốn ra ngoài

Nói xong , Nhật Minh đi tắm còn anh Thành thì lúc đầu đi chuẩn bị xe . Khi Nhật Minh đã ngồi trên xe thì anh Thành hỏi :

- Bây giờ , cậu chủ muốn đi đâu ?

- Bar CIZ

Chiếc xe phóng nhanh trên đường rồi dừng chân trước cửa quán bar CIZ, Nhật Minh bước xuống xe và đi thẳng vào trong. Cậu ta tìm một chiếc bàn khá xa với chỗ ồn ào đó rồi gọi một chai rượu. Quán bar không cho thiếu niên dưới 18t vào nhưng khi thấy Nhật Minh thì ngoại lệ bởi thể lực của cậu ấy. Nhật Minh là con của một công ty bất động sản lớn. Chủ quán bar không muốn mất quán nên đã cho Nhật Minh ngoại lệ. Hắn ta ngồi trong quán là thu hút biết bao nhiêu con mắt lấp lánh của những đứa con gái trong quán. Có nhiều cô can đảm đến bên cạnh ngồi bắt chuyện nhưng đều bị Nhật Minh đuổi đi. Khi đã uống hết mấy chai rượu và cậu ta tính tiền đi ra khỏi quán với bao nhiêu ánh mắt tiếc nuối vì không nhìn trai đẹp được nữa. Thay vì gọi cho anh Thành thì cậu ta gọi taxi đến và đi đến đường XYX - con đường mà tôi đi về nhà, nơi hắn ta đã giúp tôi đánh tên ăn cướp. Khi đã đến đúng nơi, cậu ta bước xuống xe và đi đến một chiếc ghế đá ngồi đó chờ một người rất mong được gặp.

Bạn đang đọc truyện *Liệu Có Kết Quả Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Anh Yêu Em Thật Lòng

Trong người đã có men say cùng với những làn gió về đêm khiến cho cơ thể hắn ngày càng yếu đi. Nhật Minh ngồi đó đã được 2 tiếng đồng hồ để chờ người mà cậu yêu về. Mặc dù khoác trên mình một chiếc áo da nhưng Nhật Minh vẫn không chịu nổi những cơn gió cứ đua nhau đổ vào người cậu ấy. Khoảng 10h, tôi đi về nhà và cảm nhận được hôm nay trời có vẻ khá lạnh nên tôi đã chuẩn bị áo khoác dài ngang đùi và đi bộ về nhà. Khi đến đầu con hẻm nơi vào nhà, tôi thấy có người ngồi ngay chiếc ghế đá và đang dựa vào thành ghế như những kẻ lang thang đi ngủ bụi. Nhưng khi đi càng gần với vị trí người đó, tôi thấy người này quen quen nhưng do trời đêm quá tối và ánh đèn đường mập mờ khiến tôi không nhìn rõ được, do tò mò nên tôi đi đến trước mặt người đó và nhận ra đó chính là Nhật Minh đang ngồi ở đó. Tôi cảm nhận được mùi hương trên con người hắn cùng với mùi rượu hòa lẫn vào nhau khiến con người ta bị mê hoặc. Tôi sờ vào tay hắn và cảm nhận được bàn tay kia lạnh buốt và có lẽ đã bị cầm. Tôi tìm cách để gọi điện cho người nhà hắn đến để đem hắn về nhà nhưng không hề kiếm được điện thoại của hắn ta đâu cả nên đành đem hắn về nhà mình. Nhưng nhìn thân hình cao gần 1m80 của hắn và thân hình gần 1m65 của tôi thì có chút ngại. Nhưng bỏ hắn ở lại đây cũng không được mặc dù mình rất ghét hắn ta - tôi nghĩ thầm. Và tôi quyết định lay hắn dậy và cũng thành công. Dù sao nếu hắn ta đi và tôi đi bên cạnh đỡ về nhà mình thì cũng tốt hơn là lôi hắn. Khi Nhật Minh đã nằm trên chiếc giường trong căn phòng trọ của tôi, tôi cởi chiếc áo khoác bên ngoài để tránh bị chiếc áo làm lạnh hắn và tìm một chiếc chăn đắp lên người cậu ta. Có lẽ cậu ta bị cảm lạnh do ở ngoài gió quá lâu trong tình trạng say rượu nên tôi đi lấy một chiếc khăn và ngâm trong nước nóng và chườm lên trán cậu ta. Khi anh ta đã ngủ thì tôi đi tắm và nấu mì gói ăn. Trong khi đang ngủ, cậu ta như đang nằm mơ thấy ác mộng và cứ kêu mẹ mãi. Tôi hơi sợ và cậu ta đang sốt chạy đi mua thuốc hạ sốt cho hắn. Nhưng cho hắn uống được là cả một vấn đề, tôi đành tán thuốc cho nhuyễn ra rồi pha vào nước đút cho hắn ta uống và cũng thành công. Hắn ta đã nằm ngủ và tôi cũng bắt đầu lấy gối và tắm nệm ra nằm ở phía dưới kê bên giường hắn nằm. Nhưng tôi không hề ngủ yên được mà cứ phải thay khăn chườm trên trán hắn ta và ngủ quên lúc nào không hay. Khi trời đã gần khoảng 6h sáng, tôi lơ mơ mở mắt và thấy mình đang nằm trên giường và hốt hoảng hơn là hắn ta đang nằm kê bên mình tôi. Tôi ngồi phắt dậy nhưng bị hắn giật ngược lại khiến tôi mất thăng bằng ngã nhào xuống giường và hắn đã ôm tôi và nói: - Em có biết tối hôm qua tôi đợi em bao lâu không? Mà bây giờ em lại không cho tôi nhìn em một chút để đền đáp sự chờ đợi của tôi à.

"tôi vẫn im lặng"

- Nè, đừng tỏ thái độ đó với tôi. Tôi ghét nhất là người luôn im lặng đó- hắn ta la lên với giọng đang tức tôi

- anh đã khỏe rồi. Mời anh về cho tôi còn đi làm. Hôm nay là thứ bảy tôi bận cả ngày - tôi nói với giọng không chút cảm xúc

Tôi nói với hắn ta xong rồi đứng dậy đi ra khỏi giường và hắn ta từ sau ôm lấy tôi và nói:

- Anh yêu em thật lòng, đừng tỏ thái độ như vậy với anh

- Anh yêu tôi? đối với người coi con gái là đồ chơi mà cũng biết yêu à. Anh đừng đưa tôi vào trò chơi tiêu khiển của anh - tôi nói với giọng lạnh lùng có chút tức giận

- Em không giống như những người con gái đó. Anh yêu em thật lòng và sẽ luôn bên em mà thôi

- Anh không làm cho tôi tin tưởng được

- Vậy anh sẽ làm cho em tin tưởng và yêu anh - hắn ta buông tôi ra và đi về phía cửa và nói:

- cảm ơn em vì đã chăm sóc anh tối hôm qua, sẽ gặp lại nhau vào thứ hai nhé

Tôi không đáp mà chỉ đứng lặng im suy nghĩ về những gì hắn ta nói. liệu có tin hắn ta được không và nếu yêu nhau thì liệu có kết quả không?

Bạn đang đọc truyện *Liệu Có Kết Quả Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Sự Cố Gắng Có Hiệu Quả

Sáng thứ hai tuần sau, tôi vẫn đến trường như thường ngày nhưng trong đầu thì cứ mãi suy nghĩ về những gì hân ta nói. Trong lòng tôi bây giờ đã lóe lên một thứ tình cảm nhưng tôi không xác định được. Đến khi đã ngồi trên chiếc ghế thân thuộc, vẫn như thói quen tôi lấy ra chiếc taiphone rồi bắt đầu nghe nhạc. Mãi mê trong những bản nhạc ưa thích mà tôi không biết là Nhật Minh đang nhìn tôi chăm chăm. Khi tôi bắt gặp được thì hân giờ một hộp com sườn thơm phứt và nói: - có lẽ em chưa ăn sáng, tôi có mua một hộp com trả công cho em đã chăm sóc tôi đêm hôm trước- hân chia hộp com trước mặt tôi rồi để lên bàn

Thật ra tôi cũng chưa ăn gì và nhìn hộp com trên bàn cũng muốn ăn lắm nhưng hộp com này là do cái tên đáng ghét mua đến nên tôi lưỡng lự. Hân có vẻ đoán được nên nói:

- nhìn gì mà nhìn ghê thế, có ăn không thì bảo. Tôi cũng có mua một hộp ăn chung với em này. Hân nói xong rồi lấy từ ngăn bàn ra một hộp com nữa. Tôi cũng đành bụng miệng ăn cho xong. Khi đang nhẩn nha thì hân ta bắt đầu phá tôi. Hân cứ nhìn vào hộp com của tôi rồi chỉ chò:

- ôi, miếng thịt trong hộp của em ngon quá. Cho tôi xin nhé. Nói xong hân ta lấy chiếc muỗng của mình xúc miếng thịt của tôi chừa cho tôi lại duy nhất miếng trứng. Tôi cũng không nói gì vẫn im lặng ăn vì đây là hộp com hân mua đến nên tôi cũng không phản kháng lại. Sau đó, hân ta có vẻ không được như ý muốn nên lấy luôn miếng trứng của tôi, chừa cho tôi toàn là com. Lúc này tôi không chịu đựng nổi nữa nên bụng miệng cất tiếng nói:

- có cần tôi cho luôn com trong phần của tôi không, đưa lại miếng thịt với trứng cho tôi - tôi nói nhưng mắt không hề tỏ ra tức giận

- tôi đã khiến em nói chuyện rồi sao - hân nói xong rồi cười lớn.

Tôi không chịu đựng nữa và lấy chiếc muỗng giành lại miếng thịt với trứng. Hai đứa tôi chơi trò đấu muỗng hết sức gây căng mà không để ý xung quanh có bao nhiêu con mắt đang nhìn 2 đứa tôi. Tôi nhận biết được khá nhiều nguy hiểm đang rình rập và cũng dừng lại và không ăn nữa. Nhìn xung quanh tôi thấy có cả cô bạn thân Lộc Nhiên đang nhìn tôi với ánh mắt buồn pha lẫn tức giận vì tôi biết Lộc Nhiên đang để ý đến hân ta. Nhật Minh cũng tỏ thái độ bình thường mà không nói gì đứng lên cầm hai hộp com đang ăn dở dang bỏ vào thùng rác rồi đi ra ngoài với điệu bộ của một kẻ bất cần đời như lúc tôi gặp hân trong đêm hôm trước. Lộc Nhiên cũng nhìn tôi một cái rồi bỏ đi và kể từ hôm đó tôi dần mất đi tình bạn với cô ấy. Mỗi khi có chuyện vui buồn thì hai đứa chia sẻ cho nhau nhưng bây giờ thì cô ấy đã xa lánh tôi và không nói chuyện với tôi nữa. Nhưng tôi cũng đã là một con người lạnh lùng ít nói nên cũng dần quen với cảm giác đó. Từ sau cái ngày Nhật Minh mang đến hộp com ngày nào hân cũng mua com cho tôi mà không mua phần của hân. Ngày nào cũng thế cũng trở thành thói quen của hân và tôi mặc dù tôi ít khi mở miệng nói chuyện với hân nhưng hân cũng không hung dữ với tôi. Dần dần tôi cũng có cảm giác thích hân ta hơn mặc dù hân luôn đùa hoa với bao nhiêu cô gái, luôn tỏ thái độ đại ca trong lớp nhưng trong sâu thẳm trong lòng của hân, tôi biết Nhật Minh là một người có nhiều tâm sự nhưng không biết tỏ bày với ai nên đành để trong lòng và luôn làm cho mình là một "thằng giang hồ". Tôi cũng không xác định được nhưng tình cảm của mình đối với hân khi biết hân ta là một con người xem con gái như là trò chơi như hân thì tôi cũng chẳng biết phải làm sao với tình cảm mập mờ này.

Bạn đang đọc truyện *Liệu Có Kết Quả Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Anh Sẽ Bảo Vệ Em Mãi Mãi

Kể từ ngày hân và tôi quen biết nhau, tôi nhận không biết bao nhiêu là ánh mắt khó chịu và tức tối của biết bao nhiêu là học sinh nữ trong trường. Hôm nay, đến phiên tôi trực nhật lớp nên tôi phải ở lớp để dọn vệ sinh và lau bảng lớp. Nhìn lớp học có rất nhiều rác và toàn là giấy vụn nằm khắp trong ngăn bàn và dưới sàn. Tôi thừa biết chuyện này bắt nguồn từ đâu nên tôi vẫn im lặng và không nói gì. Sau khi đã dọn dẹp xong, tôi đóng cửa lớp lại và đi ra về thì bỗng nhiên có ai đó kéo tôi lại từ phía sau và lôi tôi đi. Tôi giãy dụa nhưng không thoát ra được và bị kéo vào một nhà kho ở phía sau trường. Ở đây khá là tối nên tôi không biết ai đang đứng trước mặt nhưng tôi biết đó là một đứa con trai trong trường nhưng không nhận ra được khuôn mặt. Hân ta nhìn tôi rồi bất ngờ cởi chiếc nút áo trên người tôi ra. Tôi hoảng sợ rồi nắm lấy bàn tay hân đẩy ra nhưng không còn đủ sức để dùng võ đánh hân mà chỉ có thể đánh vào tay người đang ở trước mặt bị thương. Nhưng hân ta không hề bị thương nghiêm trọng mà dùng sức giật mạnh chiếc áo đồng phục trên người tôi ra. Tôi hoảng sợ khóc thét lên mong cho ai có thể đến cứu tôi nhưng không hề có ai. Tôi hoảng loạn và đá vào con người trước mặt như không biết gì để mong sao có thể khiến hân bất tỉnh mà tôi có cơ hội bỏ chạy ra ngoài. Nhưng hân ta có lẽ cũng học võ nên đã tránh được những cú đá từ chân tôi. Tôi bây giờ đã mất quá nhiều sức nên chỉ biết khóc lên và đây là lần đầu tiên tôi khóc kể từ khi tôi bỏ nhà đi và mang về lạnh lùng bên ngoài. Hiện tại, số phận tôi coi như đã phó mặc cho mau rồi nhưng bỗng nhiên có một người con trai đến và đánh tên trước mặt tôi tôi tá. Tôi không nhìn rõ được những gì ở phía trước nữa. Người con trai đến cứu tôi đã đi đến gần tôi cởi chiếc áo khoác trên người đắp lên thân tôi rồi nói: - em có sao không? Tôi đã đến cứu em rồi đây

- Nhật.... Minh....- tôi nói xong rồi ngất đi và không biết gì nữa. Nhưng tôi nhận ra được giọng nói này là của Nhật Minh nên tôi đã yên tâm cho cuộc đời của mình và đã giao cho hân. Sao khi hân ta thấy tôi ngất đi liền vội vã ẵm tôi và để tôi lên xe của hân và lái thẳng về nhà của tôi chăm sóc cho tôi.

Khi cậu ấy đã lái xe đến nhà tôi với tốc độ kinh hoàng rồi dừng xe trước cổng khu nhà trọ rồi bế tôi vào phòng trọ của tôi. Cậu ta đặt tôi lên giường rồi lục tung chiếc tủ quần áo kiếm áo rồi mặc vào người tôi. Sao khi đã mặc áo xong thì cậu ta ra ngoài và gọi điện thoại cho anh Thanh:

- cậu điều tra cho tôi gia thế của tên Tuấn Anh lớp 10/8 cùng trường với tôi và cho người dẫn mặt hắn
- Dạ, tôi sẽ làm ngay
- cậu cho người mang đến cho tôi một phần cháo đến khu nhà trọ XX phòng 5 cho tôi.
- tôi sẽ cho người đem đến ngay.

Nói xong, Nhật Minh cúp máy và đi vào ngồi bên cạnh tôi. Nhìn bộ dạng bây giờ của tôi thật sự rất thảm khi gương mặt đã trắng bệch không còn chút sức sống. Nhật Minh nhìn tôi rồi sau đó nắm lấy bàn tay của tôi và nói:

- Anh sẽ không để ai làm hại em nữa đâu. Em sẽ là của anh.

Trong giấc mơ tôi thấy ba mẹ tôi đang cãi nhau còn tôi thì chỉ biết im lặng nhìn hai con người đó mà khóc không dám nói gì. Và từng giọt nước mắt oằn trên bờ má nhưng đã được Nhật Minh lau đi và tôi chìm vào trong giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Liệu Có Kết Quả Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Sự Thật Bất Ngờ

Khi trời tờ mờ sáng, tôi uể oải thức dậy thì đã thấy mình đang ở trong phòng trọ của mình. Tôi lồm cồm ngồi dậy và đã thấy Nhật Minh đang nằm ở dưới sàn, nhìn gương mặt này không có chút gì là lưu manh mà giống như một thiên thần vậy. Cậu ta nghe tiếng động nên mở mắt ra và nhìn tôi nói: - thức dậy rồi à? ngủ gì mà như heo thế, đói bụng chưa. Tôi đi mua cháo cho cô ăn.

- Cảm ơn, tôi không đói - tôi cũng không hoàn toàn tỏ thái độ mà những tháng trước đó chính là con người thật của tôi nhưng bây giờ đã khác.
- mà tại sao anh lại ở đây, chẳng lẽ ngày hôm qua... anh cứu tôi sao? - tôi tỏ ánh mắt khó hiểu nhìn cậu ấy
- còn ai vào đây. Không phải tôi chẳng lẽ cô có quen thằng khác hay sao mà nghi ngờ ai cứu cô à - hắn vừa nói vừa tỏ thái độ ta đây.
- không. Tôi chỉ hỏi cho chắc chắn thôi. Cảm ơn anh!!
- Không có chi. Cứu con nhỏ như cô làm tôi phát mệt cả đêm hôm qua. Cô cứ mơ rồi nói cái gì đó tôi cũng chả hiểu, làm tôi mất ngủ cả đêm qua.
- không có gì.
- thôi, đi ăn không? Tôi chờ cô đi

Tôi nhìn cậu ta và cũng tỏ ra đồng ý. Tôi đứng dậy và đi vào nhà vệ sinh tắm rửa thay quần áo và đi cùng hắn. Tôi cứ nghĩ người mới có 16t như hắn biết chạy xe máy là cùng, nào ngờ hắn ta "vi vu" với tốc độ kinh hoàng như một tay đua thật sự. Tôi lo lắng với tốc độ hiện giờ mà cố nói để bảo hắn giảm tốc độ:

- Anh mới có 16t sao mà lái xe hơi được vậy. Không sợ bị tai nạn với công an bắt à?
- Ai nói với cô tôi 16t?
- Không ai nói hết, chẳng lẽ anh học chung với tôi sao. Tôi 16t vậy anh cũng 16t.

Hắn nói xong rồi cười lớn. Tôi hơi khó hiểu với thái độ của hắn. Hắn nhìn nét mặt của tôi mà cười nói:

- Thật ra tôi đã 18t rồi. Đêm hôm trước do tôi nhìn thấy bộ đồng phục của cô có tên trường và tên lớp nên tôi làm hồ sơ rồi đi vào trong trường để tìm cô thôi
- tìm tôi? Tại sao lại tìm tôi?
- em không cần biết lí do? Chỉ cần biết là anh yêu em mà thôi

Tôi nghe hắn nói dứt câu mà muốn đập đầu vào thành cửa mà chết mất . Hắn nói yêu tôi . Tôi là một con người lạnh lùng ít nói mà cũng được hắn yêu sao . Đối với tôi thì tình yêu chỉ khiến con người ta đau khổ . Và bây giờ tôi đang được một người yêu thương, tôi còn cảm thấy lạ bản thân mình tại sao từ khi gặp Nhật Minh lại nói nhiều hơn trước . Quả thật , tôi cũng có chút cảm giác cần hắn nhưng cảm giác này không rõ ràng , khiến tôi càng suy nghĩ thêm và càng khó hiểu thêm . Nhật Minh nhìn tôi mà càng cười lớn hơn nhưng câu ta đã trở về nét mặt lưu manh ngày thường và nói :

-Em có thể suy nghĩ những lời tôi nói . Trả lời tôi bất cứ khi nào cũng được

Tôi im lặng và cũng không muốn nói gì . Sao một khoảng thời gian vô cùng nguy hiểm khi ngồi trên xe cùng với cậu ta , tôi và Nhật Minh đã đến trước một quán ăn bên đường và một tai họa sắp ập đến

Bạn đang đọc truyện *Liệu Có Kết Quả Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Em Tin Anh

Và quán ăn đang hiện diện trước mặt chính là quán ăn mà tôi đang làm phục vụ , nhưng tại sao lại có sự trùng hợp này . Tôi cùng với Nhật Minh đi vào trong và đến một chiếc bàn cạnh mép cửa sổ . Tôi không được tự nhiên khi ngồi trong đây và lo lắng ai bắt gặp được thì coi như tôi tiêu đời . Hắn gọi phục vụ đến và gọi 2 tô phở tái đặc biệt . Người phục vụ cho chúng tôi cũng không phải ai xa lạ mà chính là Ánh My - bạn của tôi trong quán ăn này . Cô ấy nhìn tôi với ánh mắt ngạc nhiên hết cỡ rồi tùm tùm cười đi vào trong. Tôi cảm thấy không thoải mái còn hắn thì vẫn tự nhiên ngồi trên ghế nhìn tôi : - Sao thế , không được thoải mái khi đi với tôi à. Làm gì mà cứ cuối đầu mãi thế

- không có gì - tôi cố tình tránh né bao nhiêu ánh nhìn của người xung quanh để tìm sự bình yên nhưng Ánh My mà đã biết thì chắc cả quán cũng sẽ biết hết . Tôi cố ăn cho nhanh để rời khỏi quán cho mau rồi " vì vu " cùng hắn về nhà chuẩn bị cặp sách đi học. Và ngày hôm nay , Nhật Minh lái xe chở tôi đến trường rồi gửi ở khu để xe hơi. Do trường tôi học là trường có tiêu chuẩn gần như đạt được tiêu chuẩn quốc tế nên khá đầy đủ tiện nghi . Nhưng tôi thắc mắc , tại sao cậu ta có thể lái xe vào trong trường tự nhiên như vậy nhưng cũng cố xóa suy nghĩ đó đi . Tôi bước xuống xe và đón nhận không biết bao nhiêu con mắt ngạc nhiên ở xung quanh và có cả Lộc Nhiên nữa . Tôi nhận thấy được ánh mắt tức giận của cô ấy rồi Lộc Nhiên bỏ đi . Tôi cảm thấy buồn vì tôi và Lộc Nhiên đã không còn là bạn nữa . Nhưng hiện tại bây giờ , tôi và Nhật Minh là tâm điểm bàn tán của bao nhiêu con người trong trường và sẽ là tâm điểm bàn tán của một khoảng thời gian dài . Nhật Minh không hề phản kháng lại mà tỏ ra rất thích thú nữa khiến cho tôi càng khó chịu hơn. Cậu ta bỗng nhiên nắm tay tôi rồi đi vào trong lớp . Lúc này tôi chỉ muốn kiểm cái lỗ nào mà chui vào cho xong nhưng cảm thấy thật hạnh phúc khi được hắn đối xử như vậy. khi đã ngồi trong lớp , Nhật Minh nói với tôi :

- Cái tên hôm trước đối xử tệ với em đã bị anh đánh mặt rồi . Nó không dám đụng vào em nữa đâu .

- Anh đã làm gì với hắn - tôi có dò hỏi

- Chỉ là nhờ đàn em đánh dần mặt thôi . Nó đang nằm viện vài ngày xuất viện

-sao anh lại làm như vậy ?

- bởi vì nó dám động vào em . Anh không muốn ai đụng vào em cả và bây giờ em sẽ là của anh

Tôi choáng váng khi nghe hắn nói như vậy . Hắn nắm bàn tay tôi rồi la lớn lên:

- từ này , Trần Tuyết Ngân sẽ là người yêu của tôi . Bất cứ ai đụng vào cô ấy , tôi sẽ không tha cho bất cứ ai

Cậu ta nói xong rồi bao nhiêu con mắt đổ dồn về phía 2 đứa chúng tôi. Trong đó có ánh mắt ngưỡng mộ , tức giận và ghen tị. Nhưng tôi không hề phản đối mà vẫn im lặng như thể bản thân mình đã đồng ý . Khi hắn ta ngồi xuống , tôi nói nhỏ :

- em tin anh !!

Cậu ta cười rồi nắm chặt bàn tay tôi hơn. Và tôi cùng với Nhật Minh bắt đầu gặp sóng gió

Bạn đang đọc truyện *Liệu Có Kết Quả Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Đau Lòng (Phần 1)

Kể từ ngày Nhật Minh tuyên bố trước lớp như vậy, tôi càng ngày càng bị nhiều người xa lánh. Họ đa phần là con gái bởi vì họ ghét tôi rồi ganh tị với tôi nhưng bên cạnh luôn có Nhật Minh nên tôi không có cảm giác cô độc nữa. Ngày nào cậu ấy cũng đến phòng trọ đón tôi đi học nên là tâm điểm bàn tán cả một thời gian dài và hiện giờ cũng là một trung tâm của sự bàn tán nhưng tôi cũng dần quen cái cảm giác này. Nếu tính thời điểm bây giờ thì chỉ còn 23 ngày nữa sẽ đến Noel, trường tôi có một hoạt động là sẽ tổ chức một buổi lễ giáng sinh. Các học sinh trong trường có thể tham gia bằng cách thể hiện một tiết mục văn nghệ và các giám khảo trong trường sẽ chấm điểm, ai có số điểm cao nhất nhận được một phần thưởng là một triệu đồng. Tôi cũng rất muốn thi nhưng không có đủ tự tin để đứng trước biết bao nhiêu là con người với lại bây giờ tôi không nên xuất hiện trong sân khấu đó. Nhật Minh muốn tôi thi nên ủng hộ tôi nhưng tôi không muốn thi: - Em đi thi đi, anh sẽ ủng hộ em!

- thôi, không thi đâu.

-Ừ, vậy ngày hôm đó em cùng với anh đi đến buổi lễ để xem mọi người diễn nhé

- Ừ_ tôi cũng ừ cho rồi. Nếu như tôi không đi thì cũng không yên với cậu ta

Và ngày lễ cũng đã đến. Bọn con gái lớp tôi chuẩn bị mấy bữa trước đến tận bây giờ mới xong. Tối hôm đó tôi mặc một chiếc áo sơ mi dài tay cùng với chiếc quần jeans kiểu cách, đeo một chiếc túi nhỏ bên hông, mái tóc được cột cao khiến tôi trở nên khác thường với bộ dạng thường ngày, còn cậu ta mặc một chiếc áo sơ mi trắng quần jeans nhìn cũng khác lạ. Hôm nay Nhật Minh không đi xe của mình mà đi taxi nên cậu ta chờ tôi ở ngoài ngõ, khi bước đến gần, cậu ta nhìn tôi từ trên xuống dưới rồi nói:

- cũng không tệ, nhìn cũng được hơn với bộ đồ đồng phục trường

Chẳng lẽ cậu ta đang chê tôi bình thường xấu à. Tôi bực bội bước vào trong khiến cậu ta khó hiểu nhưng cũng bước vào taxi rồi đến trường. Buổi lễ hôm nay thật náo nhiệt, có lẽ được chuẩn bị khá chu đáo. Lúc trước tôi đi cùng Lộc Nhiên nhưng bây giờ cô ấy không còn muốn gặp tôi nữa nhưng tôi cũng mong Lộc Nhiên vẫn là người bạn thân của tôi mãi. Khi buổi lễ sắp bắt đầu, Nhật Minh đưa tôi đến ngồi ở dãy ghế đầu tiên rồi bỏ đi mất biệt. Tôi cũng không để ý xem cậu ta đi đâu và ngồi đây nghe người dẫn chương trình giới thiệu buổi lễ và cuộc thi cũng bắt đầu. Người dẫn chương trình giới thiệu giám khảo:

Hôm nay có sự góp mặt của một vị là con của tập đoàn lớn và là một mạnh thường quân của trường chúng ta. Xin giới thiệu cậu Hàn Nhật Minh, là một vị giám khảo của cuộc thi ngày hôm nay

Mọi người vỗ tay nồng nhiệt còn tôi thì ngỡ ngàng như người mất hồn. "con của tập đoàn lớn" "Mạnh thường quân của trường". Tôi không tin được những gì mình nghe thấy và cũng trả lời được một đồng câu hỏi: được lái xe hơi vào trường, 18 tuổi vẫn làm được hồ sơ giả, dễ dàng vào được lớp 10 khi đã quá tuổi. Bây giờ tôi mới trả lời được. Trước khi buổi lễ bắt đầu, Nhật Minh lên sân khấu để phát biểu ý kiến.

- Hôm nay tôi được ba tôi bảo đến đây để tham gia buổi lễ này và cũng rất vinh hạnh được làm giám khảo của cuộc thi. Mong rằng ngày hôm nay buổi lễ sẽ diễn ra tốt đẹp - cậu ta vừa nói vừa cười khiến bao nhiêu cô gái trong buổi lễ ngất ngây vì cậu ta

- tôi nghe nói rằng, cậu đã 18 tuổi và tốt nghiệp trường đại học danh tiếng ở Mỹ. Tại sao cậu lại vào trường để đi học - người dẫn chương trình hỏi cậu ta

- cũng không có gì cả, chỉ là tôi muốn đến trường để xem trường Việt Nam khác ở Mỹ như thế nào mà thôi để còn cải thiện hơn nhưng ở đây cơ sở rất tốt và còn một lí do khác mà hiện tại tôi không thể nói được.

Nói xong cậu ta tuyên bố buổi lễ bắt đầu và đi về phía ghế ngồi của ban giám khảo. Cậu ta nhìn tôi cười nhưng tôi thì chưa hoàn hồn lại được. Quả thật hôm nay có quá nhiều bất ngờ khiến tôi không thể tin nổi. Nhưng tiết mục văn nghệ lần lượt biểu diễn trong đó có cả Lộc Nhiên. Hôm nay cô ấy nhìn rất đẹp với một chiếc đầm ngắn trên đùi, được trang điểm nhẹ làm tôn lên vẻ đẹp tiểu thư của cô ấy, Lộc Nhiên biểu diễn một tiết mục hát và đây vốn là sở trường của cô ấy. Khi tiết mục kết thúc cả khán phòng vỗ tay nồng nhiệt tán thưởng, Lộc Nhiên nở một nụ cười nửa miệng rồi chào khán giả bước vào trong. Và sau bao nhiêu tiết mục, phần thi văn nghệ cũng kết thúc và giám khảo bắt đầu bắt đầu chấm điểm. Nhật Minh thì không tham gia vào việc chấm điểm mà tìm đến tôi nói chuyện

- Em bất ngờ lắm đúng không?

- Cũng bất ngờ lắm. Không ngờ anh lại dẫu thân phận với em kĩ như vậy

- Anh cũng không muốn nói với em, anh sợ em sẽ đánh giá anh là công tử quậy phá, sống dựa vào ba mẹ.

- chẳng phải anh đang sống cùng ba mẹ anh sao?

-Mẹ anh đã mất, ba anh thì chỉ lo công việc ở tập đoàn. Anh buồn đời, hận đời nên đi chơi với đám bạn mà em đã gặp lúc trước.

Tôi tiếp tục bất ngờ với những gì Nhật Minh nói. Cậu ta quả thật là đáng thương. Tôi chỉ muốn an ủi cậu ấy và ở bên cạnh cậu ấy mãi mãi để có thể làm cho Nhật Minh đỡ cô đơn. Giám khảo đã chấm điểm xong và đưa kết quả cho người dẫn chương trình. Buổi lễ được tiếp tục và người dẫn chương trình công bố kết quả:

- Xin chúc mừng thí sinh Nguyễn Trần Lộc Nhiên đã đạt được giải nhất của cuộc thi ngày hôm nay !!

Lộc Nhiên bước ra và đi lên phía sân khấu để nhận phần thưởng , tôi thầm chúc mừng cho cô ấy. Khi chuẩn bị trao giải , Lộc Nhiên lấy micro nói:

- Tôi rất vui vì đã chiến thắng và giành được giải thưởng này nhưng tôi muốn được cậu Hàn Nhật Minh trao giải cho tôi được không - cô vừa nói vừa cười ma mẫn .

Bạn đang đọc truyện *Liệu Có Kết Quả Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Đau Lòng (Phần 2)

Cả khán phòng đều đổ mắt nhìn về phía Nhật Minh và tôi , họ vỗ tay tán thưởng ý kiến của Lộc Nhiên . Tôi cũng vô tư nháy mắt ra hiệu cho cậu ta đi lên trao giải . Nhật Minh cũng bước lên sân khấu và cầm bó hoa cùng với phong bì đựng phần thưởng ở trong đấy . Cậu ta chuẩn bị trao giải thì Lộc Nhiên nhanh chóng lên tiếng: - Rất vui khi cậu đồng ý lời mời của tôi . Nhưng phần thưởng mà tôi muốn có không phải là những cái này - cô ta cười tinh ranh rồi nói tiếp - mà thứ tôi muốn đó chính là cậu và ngay bây giờ tôi muốn cậu hôn tôi .

Cả khán phòng Ò lên một tiếng rồi cũng trong chốc 2 người họ hôn nhau . Nhưng tôi thì không muốn nhìn cảnh tượng này , bây giờ tôi chẳng muốn ở lại đây một chút nào cả và nhanh chóng rời khỏi nơi này . Tôi biết Lộc Nhiên rất thích Nhật Minh nhưng tôi không ngờ cô ấy có thể làm yêu cầu như vậy trước bao nhiêu con người ở đây . Bước ra khỏi trường và tôi cũng không biết đi về đâu . Ngay lúc đó , Nhật Minh bất ngờ với lời nói của Lộc Nhiên nhưng cũng bình tĩnh xử lí một cách rất nhanh chóng . Cậu ấy nói với Lộc Nhiên:

-Nếu như không còn chuyện gì nữa . Cô hãy dừng lại mọi chuyện cô gây ra ngay bây giờ , đừng để tôi tức giận là không yên với tôi đâu

- Anh dám sao . Anh có biết tôi yêu anh lắm không , từ khi tôi thấy anh cùng với Tuyết Ngân đi cùng nhau và anh tuyên bố trước bao nhiêu con người , anh có biết tôi đau lắm không ! Và thứ gì mà con Lộc Nhiên này không có được thì cũng không ai có thể có được - Lộc Nhiên cố tình nói lớn trước mặt bao nhiêu người trong đấy .

Họ vô cùng ngạc nhiên với những gì đang xảy ra ,chú tâm theo dõi nhất cử nhất động của 2 con người ở phía trên sân khấu .

- Tùy cô - cậu ấy nói xong rồi tìm chỗ tôi ngồi nhưng tôi đã bỏ đi và cậu ấy cũng rời khỏi để tìm tôi . Bây giờ tôi đang lang thang trên những con đường trong phố xá đông người khiến tôi càng trở nên cô độc và dần dần sự cô đơn quay trở lại . Nhìn dòng người đang cùng nhau đi chơi giáng sinh rất vui vẻ còn tôi thì chỉ một mình trong dòng đời này . Tôi ghé chân vào một quán Bar gần đấy và đi vào trong . Nơi này vốn dĩ tôi chưa từng bước vào nhưng bây giờ tôi đã đặt chân vào bên trong thế giới không dành cho tôi . Ngồi ở một chiếc bàn khuất sâu ở phía trong . Tôi gọi một chai rượu nhẹ rồi ngồi đấy nhìn những con người đang nhảy nhót ở phía trước . Khi phục vụ đem rượu ra và tôi rót từng li và uống cạn . Bây giờ có lẽ chỉ có rượu mới làm cho tôi quên tất cả mọi thứ . Uống một hồi lâu thì chai rượu cũng cạn , tôi bắt đầu say nhưng vẫn còn chút tỉnh táo . Bây giờ có một người con trai trẻ tuổi đi đến trước mặt tôi và nắm tay tôi nói :

-Em uống quá nhiều rồi đấy , để anh đưa em về !

- Anh..là ..ai buông tay tôi ra...

-Anh là Thiên Ân đây , anh theo em từ lúc em rời khỏi trường đến tận bây giờ

- Anh..Thiên..Ân??- tôi giương mắt nhìn con người trước mặt và quả thật là anh Thiên Ân

Anh ta nhìn tôi rồi lôi tôi ra ngoài nhưng tôi không chịu theo anh ta , cố gắng thoát khỏi bàn tay của anh ấy . Do tôi đang dần bị say nên đứng không vững và ngã vào người anh ta ngủ li bì . Và tôi không còn biết gì nữa . Khi tỉnh dậy , tôi thấy mình đang nằm cạnh một người con trai và người đó chính là Nhật Minh . Tôi lồm cồm ngồi dậy , đầu đau như búa bổ nhìn cậu ta và cố nhớ lại chuyện hôm qua. Nhưng tôi nhớ là ngày hôm qua người lôi tôi ra là Thiên Ân mà sao bây giờ lại là Nhật Minh . Tôi lay cậu ta dậy và Nhật Minh lơ đãng mở mắt nhìn tôi :

-Em tỉnh rồi sao ? Hôm qua em bỏ đi đâu vậy ,anh tìm em mãi mà không thấy

- Nếu như em nhớ không lầm thì ngày hôm qua người lôi em ra khỏi quán bar là anh Thiên Ân tại sao lại là anh ?? -Tôi tranh thủ giải đáp mớ khó hiểu trong đầu

- Người đàn ông hôm qua , em quen với hắn ta sao - cậu ta tinh ranh nhìn tôi

- Chuyện đã qua , em không muốn nhắc đến .

Tôi bước về phía cửa sổ nhìn ra khoảng không trước mắt mà cố gắng nén những giọt nước mắt sắp rơi ra .

- Nếu em tin anh có thể nói cho anh nghe

- Người đó chính là người yêu cũ của em. Anh ấy đã khiến em mang một vết lạnh lòng đến bây giờ. Anh ta đã bỏ em và đi theo cô bạn thân của em - Đến lúc này tôi không thể kiềm nén lại cảm xúc của mình và những giọt lệ đã rơi. Quá thật điều đó đã khiến tôi trở nên như vậy. Đối với một con bé coi trọng tình yêu hơn bản thân mà lại bị chính tình yêu hành hạ bản thân như vậy, tình yêu của tôi coi như đã chết từ lúc đó nhưng Nhật Minh đã khơi nó dậy. Nhật Minh nhìn thấy tôi khóc mà không nỡ, đi đến phía sau tôi và ôm tôi vào lòng.

- Anh không biết em lại có nhiều nỗi đau như vậy. Tối hôm qua anh cứ tưởng cậu ta đang dụ dỗ em nên anh đã dẫn mặt cậu ta một trận và đưa em về đây

-Anh đánh anh ấy sao ??

-Chỉ là dẫn mặt hắn vì đã làm em như thế ?

-anh nói vậy là sao ?? anh biết hết về em cùng với Thiên Ân à

-Đúng. Lúc cậu ta cùng con gái khác bước vào quán và anh nhìn thấy em cùng cậu ấy có chút khác lạ và thái độ của cô bạn đó nên anh đoán được mọi chuyện

-Anh theo dõi em sao ??

-không hẳn là vậy, chỉ là anh muốn tìm hiểu về em thôi.

Đến bây giờ tôi mới biết cậu ta đã để mắt đến tôi từ lâu và tôi càng làm rõ được tình cảm của mình đã dành cho cậu ấy

-Vậy còn chuyện Lộc Nhiên tôi hôm qua thì sao ?

-Không có gì xảy ra. Anh đã giải quyết hết mọi chuyện.

Em tin được không ???

-em tin hay không thì tùy em. Nhưng anh yêu em là thật lòng.

Nói xong Nhật Minh ôm chặt tôi vào lòng như muốn rằng tôi và cậu ấy sẽ không rời xa nhau.

- Anh sẽ không làm em tổn thương nữa. hãy tin anh

- em tin anh. -tôi nói xong rồi ôm cậu ấy và ngày hôm đó tôi cùng với Nhật Minh đi chơi ở đủ nơi rất vui vẻ

Bạn đang đọc truyện *Liệu Có Kết Quả Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Bắt Cóc

Kể từ ngày hôm đó, tôi cùng với cậu ta đã dính vào thêm một tin đồn mới là " một cuộc tình tay ba ", đánh tiếng ngày càng nổi hơn với những tin đồn ngày càng gia tăng khiến tôi cảm thấy rất bức bối nhưng tôi không muốn làm lớn chuyện. nhưng có Nhật Minh bên cạnh nên mỗi khi tôi đi cùng với cậu ấy thì không ai dám nói trước mặt tôi những chuyện đó vì có lẽ họ sợ Nhật Minh xử lý nên cố tình tránh né khi đi cùng cậu ấy nhưng Lộc Nhiên thì khác cô ấy luôn tìm cách để tiếp cận tôi cùng với Nhật Minh và phá 2 đứa tôi nhưng tôi không giận cô ấy mà vui cười như không có chuyện gì nhưng điều này làm cho Lộc Nhiên tức giận và càng ghét tôi hơn. kể từ ngày hôm đó, mối quan hệ giữa tôi và Lộc Nhiên đã trở thành kẻ thù trong tình yêu. hằng ngày cậu ấy đưa tôi đến trường thì hôm nay cậu ấy có chuyện bận và gọi điện thoại cho tôi; - hôm nay em tự đến trường đi. anh có chuyện bận nên không đến trường được. bye em nha, tối nay anh sẽ đến nhà em đưa em đi chơi

- Vâng, vậy anh xin phép nhà trường rồi nghỉ đi, em sẽ đi học một mình. Bye anh

Và ngày hôm đó tôi đi học một mình và có cảm giác hơi buồn vì không có Nhật Minh bên cạnh nhưng tôi cũng không để mình quá dựa dẫm vào cậu ấy. Khi đã tan học buổi chiều, tôi đi bộ về phòng trọ vì chỗ tôi ở cũng gần với trường. Khi đang đi trên đường thì bỗng nhiên có một ai đó lấy khăn đã tẩm sẵn thuốc mê và kéo tôi bỏ vào xe chạy đi. Lúc này thì Nhật Minh bận tiếp khách hàng giúp ba cậu ấy vì ba của Nhật Minh đang bận công tác ở nươg ngoài. Và người đang đối diện với cậu ấy chính là Lộc Nhiên. Nhật Minh cũng khá bất ngờ nhưng vẫn giữ thái độ niềm nở tiếp khách hàng:

- sao cô lại ở đây, cô có nhầm lẫn không

- Không có đâu - cô ta cười nửa miệng - em được ba em mời đến đây để gặp anh bàn công việc .
- Ba cô là tổng giám đốc công ti Sao Mai à
- Đúng , em là con gái độc nhất của ông ấy
- Ừ , tôi biết rồi , bắt đầu vào công việc đi

Hai người bắt đầu bàn bạc công việc nhưng Lộc Nhiên thì không hề chú tâm đến mà chỉ tò thái độ cử chỉ để thu hút Nhật Minh nhưng không thành công . Lúc bấy giờ tôi tỉnh dậy và đang bị nhốt ở trong một căn phòng vắng đầy bụi bặm và không biết ai đã bắt cóc mình . Nơi này quả thật tôi không biết được là nơi đâu nhưng tôi cảm thấy rất đáng sợ . Chỉ mong có ai đến để tôi có thể biết rằng mình đang ở đâu và tại sao lại bắt mình . Nhật Minh cũng đã bàn bạc công việc xong với Lộc Nhiên và lấy điện thoại gọi cho tôi nhưng không liên lạc được . Cậu ta gọi đi gọi lại nhưng vẫn không có ai bắt máy nên bắt đầu lo lắng và gọi cho đàn em của cậu ấy điều tra tôi đang ở đâu rồi chạy đến nhà tôi tìm nhưng không thấy tôi đâu cả . Nhật Minh lo lắng gọi cho đàn em của cậu ấy :

- Tụi bây tìm được chưa ? -cậu ta nói với giọng tức giận và lo lắng
- Tụi em vẫn chưa tìm được nhưng em điều tra được cô Tuyết Ngân có đi học rồi đã về nhà rồi thưa anh hai !
- cô ta không có ở nhà . Tụi bây điều tra kĩ đi
- Dạ , thưa anh hai . Tụi em làm liền

Cuộc nói chuyện kết thúc và Nhật Minh lái xe đến những nơi tôi có thể đến mà cậu ấy biết nhưng không tìm được dấu tích của tôi . Cậu ta chạy khắp trên con đường với tâm trạng bồn chồn lo lắng và tôi cũng không thua gì cậu ta . Tôi lo sợ không biết tại sao lại bị bắt đến đây . Cậu ta đang lái xe tìm tôi thì đàn em cậu ấy gọi điện thoại đến .

- Em mới điều tra được là cô Tuyết Ngân bị bắt cóc và không biết đang ở đâu .
- Được , tụi mày cứ tiếp tục dò la tin tức đi

Rồi cậu ấy chợt nhớ ra điện thoại của tôi có chức năng định vị nên tức tốc liên kết với điện thoại của tôi và xác định được chiếc điện thoại của tôi đang ở đâu rồi nhanh chóng chạy đến . Tôi nhìn bầu không gian xung quanh u ám mà cảm thấy hoảng sợ và từ phía cửa có nhiều tiếng bước chân ngày càng gần hơn . Tiếng ô khóa cửa đã được mở và có nhiều người bước vào . Trong số đó có một người tôi rất quen và khiến tôi đau lòng với câu nói của người đó

Bạn đang đọc truyện *Liệu Có Kết Quả Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Tình Bạn Đã Mất

Và con người đang đứng trước mặt tôi đó chính là Lộc Nhiên , cô ta đang nhìn tôi bằng ánh mắt tức giận và bây giờ tôi cũng thừa biết tất cả mọi chuyện đang xảy ra . Nhìn con người đứng trước mặt tôi từng là người bạn thân nhất của tôi mà bây giờ đã bị tình yêu chi rã . Lộc Nhiên đứng tiến lại gần trước mặt tôi rồi nhìn tôi bằng đôi mắt khinh bỉ : - Tao không hiểu tại sao Nhật Minh có thể yêu một con nhóc như mày , tao không hiểu nổi đôi mắt thắm mĩ của anh ấy có bị sao không nữa ? Lo lắng cho anh ấy quá !

- Lộc Nhiên , thả mình ra đi . Có gì mình có thể nói chuyện với nhau , sao lại làm như thế này
- Mày tưởng tao có thể nói chuyện tự nhiên với mày khi ngày nào 2 người cũng kề sát bên nhau khiến tao rất chướng mắt - cô ấy với những lời giận trong lòng
- thì ra là vậy , mình không hiểu hết về bạn
- Đúng thế , hôm mày trực lớp chính tao là đưa đứng phía sau lưng điều khiển thang đó nhưng rất tiếc số mày quá hên . Và đem giảng sinh chính tao là đưa đã mua chuộc ban giám khảo để có thể thực hiện được kế hoạch của mình - cô ta nói rồi cười lớn
- Lộc Nhiên mình từng quen đã không còn .
- Bất ngờ lắm đúng không , và bây giờ tao sẽ cho mày nếm mùi chua chát - nói xong rồi cô ấy ra hiệu cho vệ sĩ của cô đánh tôi . Từng chiếc roi làm bằng dây thừng lần lượt đánh vào tôi khi tôi đang bị trói ở một góc . Cảm giác này quá đau đớn so với bản thân của một cô gái nhỏ nhắn . Tôi chỉ biết la lên sau những đòn roi từ những tên vệ sĩ hung hăng đấy . Lộc Nhiên chỉ đứng nhìn rồi cười lớn và đây chính là sự đau đớn khi bị bạn bè quay lưng và trở thành kẻ thù trong một cuộc tình yêu không biết đích đến . Tôi dần mất sức không còn la hét nữa , nhìn Lộc Nhiên và những giọt nước mắt rơi ra . Lúc

trước tôi buồn hay bị ai ức hiếp thì Lộc Nhiên luôn đứng ra an ủi tôi, bảo vệ tôi nhưng bây giờ thì sao, cô ấy đang gián tiếp hành hạ người coi cô là một người thân nhất. Lúc này có tiếng thắng xe gấp và người của Lộc Nhiên dừng lại, một tên đi ra ngoài do thám tình hình và đã bị chính Nhật Minh hạ gục. Nhật Minh đi đến cùng những vệ sĩ của cậu ấy và đang tiến thẳng vào căn nhà hoang phía trước. Lộc Nhiên thấy vậy liền tránh mặt và bỏ đi. Chỉ cho một vài tên ở lại bên ngoài để chặn Nhật Minh lại nhưng cũng bị hạ gục một cách nhanh chóng. Cậu ta tiến thẳng vào căn phòng trống trước mặt và nhìn thấy tôi đang nằm mặt mũi ở dưới đất liền đến đỡ tôi dậy, cõng tôi và ôm chặt tôi vào lòng. Bây giờ tôi cảm thấy thật bình yên và ngã gục vào người cậu ấy. Khi tôi tỉnh dậy, tôi đã thấy mình nằm trong căn phòng sang trọng lúc trước và trên người đã được băng bó kỹ càng, tôi định ngồi dậy nhưng chẳng còn sức lực để có thể gượng người dậy. Lúc này Nhật Minh bước vào với bộ trang phục vest sang trọng không còn là một cậu nam sinh với bộ đồng phục nữa, nhìn cậu ấy toát lên khí chất của một vị doanh nhân đầy tham vọng

- nhìn anh khác quá.

- em thấy thế nào. Là làm phải không. Anh mới đi gặp đối tác giúp ba anh nên phải ăn mặc như vậy - cậu ta nói rồi chỉ vào bộ trang phục của mình

-Em thấy thế nào rồi. Ổn hơn không? Để anh gọi bác sĩ kiểm tra lại

-Không cần đâu, em khỏe rồi nên không cần bác sĩ đâu.

Cậu ta tiến lại gần chiếc giường và nói:

- Hôm qua em sợ lắm phải không? Xin lỗi vì anh đã đến trễ. Anh sẽ không để ai làm hại em nữa đâu.

Nói xong cậu ấy ôm tôi vào lòng để truyền chút sức sống lại cho tôi, làm cho tôi cảm thấy rất hạnh phúc

Bạn đang đọc truyện *Liệu Có Kết Quả Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Hạnh Phúc

Nhật Minh nhìn tôi rồi hỏi han chuyện hôm qua. - Em có biết ai bắt em không?

- Em không biết- tôi có tình giấu đi - Em chỉ thấy những người đàn ông đó rồi họ đánh em thôi

- ừ, những tên đó anh đã cho bọn vệ sĩ của anh xử hết rồi - cậu ta nói với con mắt này lửa.

- Thôi bỏ qua đi. Em không muốn làm lớn chuyện.

-Ừ - cậu ta cười đầy ranh ma đầy ngụ ý

Lúc này anh Thanh gõ cửa rồi bước vào:

- Cậu có dùng cơm không, tôi bảo người làm chuẩn bị?

- Em có muốn ăn không?- cậu ta quay lại nhìn tôi rồi hỏi

- Vậy cũng được!

Tôi đi xuống trước và Nhật Minh bảo có chuyện nói với anh Thanh nên tôi kêu tôi xuống trước. Tôi cũng không nán lại làm gì mà đi thẳng xuống bàn ăn.

- Cậu nên dừng lại đi, cậu đi quá xa rồi - anh Thanh nói với giọng lo lắng.

-Không sao, tôi sẽ biết dừng lại đúng lúc.

- Cậu hãy nhớ là cô Tuyết Ngân chính là con gái của một công ty khá lớn ở ngoại thành. Chính ba cậu đã đánh đổ công ty của ba cô ấy khiến cho gia đình cô ấy tan hoang. Tôi cũng không biết cô Tuyết Ngân có biết chuyện cậu là con của người phá hoại gia đình của cô ấy không. Nếu cô ấy biết cả hai sẽ đau khổ.

- Tôi biết rồi -Nhật Minh nói với giọng buồn rầu.

Tôi đang ăn ở dưới thì Nhật Minh cũng xuống và ngồi ăn cùng tôi còn anh Thanh thì đi ra ngoài không rõ đi đâu. Hai đứa tôi ngồi ăn rất vui vẻ, do vết thương trên người con chưa lành nên Nhật Minh bảo tôi ở yên trên phòng không đi chuyển nhiều. Cậu ta xin phép cho tôi nghỉ học một tuần và nói với

chủ quán tôi làm cho tôi nghỉ việc ở đây luôn . Tôi biết vậy nên rất bức vì bản thân mình lại bị cậu ta quyết định :

- Này , sao anh lại làm như vậy ?

- Có gì sao , em là người yêu của anh . Em đã bị người khác hại như vậy nên anh lo lắng cho em thôi . À , kể từ ngày hôm nay em sẽ ở lại nhà anh . Phòng trọ của em anh đã trả lại cho chủ nhà trọ rồi .

- anh... hết nói nổi . Tôi không cần anh lo lắng cho tôi - tôi nói giọng rầu rĩ

- thật không ? Em không cần à - cậu ta kéo tôi ngồi dậy rồi nhìn tôi chăm chăm

- Không, thôi cho em ăn đi . Đói bụng rồi .

- Được , vậy anh lấy đồ ăn cho em ăn

Rồi cậu ta nhìn tôi cười rồi hôm vào môi tôi một cái rất nhẹ rồi buông ra ;

- món khai vị đây , để anh bảo người làm đem cơm lên cho em - cậu ta nói rồi cười nhẹ bỏ đi .

Tôi nghĩ người rồi cũng bình tĩnh lại . Đây gọi là hạnh phúc sao, từ " hạnh phúc" đối với tôi đã mất đi từ khi ba mẹ tôi không còn yêu nhau rồi tôi bỏ đi và bây giờ chính Nhật Minh đã làm cho nó quay lại .nhưng tôi sợ một ngày nào đó hạnh phúc của tôi sẽ mất và thay vào đó là một sự đau đớn khiến tôi không thể nào mở lòng được với ai nữa .

Sao bao nhiêu ngày bị Nhật Minh nhốt trong phòng cuối cùng tôi cũng được thả ra và được đi học lại , nghỉ học một tuần nên bài vở tôi cần phải chép lại cho đầy đủ . Kể từ ngày hôm đó , Lộc Nhiên luôn tránh mặt 2 đứa tôi nên tôi càng ngày càng thấy giữa tôi và Lộc Nhiên có một khoảng cách khá lớn , không còn là bạn thân như trước nữa . Chỉ có Nhật Minh là lúc nào cũng bên cạnh tôi , không rời xa tôi nửa bước . Ngày hôm sau ,tôi đang ngồi đọc sách ở phía sau trường thì Lộc Nhiên bước đến và ngồi xuống bên cạnh tôi :

- Mình không biết là bạn có bỏ qua những gì mình đã làm với bạn không ?. Nhưng mình mong rằng bạn và mình có thể là bạn thân như trước được không ? -Lộc Nhiên nói với đôi mắt đầy buồn bã

-Mình không có giận Nhiên đâu

- thật sao mình với bạn có thể như trước được không ?

- Được chứ -tôi nói rồi cười tươi nhìn cô ấy

Lộc Nhiên cười nhìn tôi rồi ôm chặt lấy tôi như lúc trước cô ấy hay làm nhưng phía sau nụ cười là một cái nhếch mép đầy sự tính toán . Và từ hôm đó , tôi cùng với Nhật Minh và Lộc Nhiên đã là bạn thân của nhau nhưng Nhật Minh không vui với chuyện này nhưng cũng vui vẻ trước mặt tôi và Lộc Nhiên , dường như cậu ấy không thích Lộc Nhiên chơi thân với tôi và luôn bảo tôi đừng quá thân với cô ấy nhưng tôi luôn từ chối lời khuyên này khiến cho Nhật Minh đôi lúc bức mình khiến tôi càng không hiểu Nhật Minh đang nói gì .

Bạn đang đọc truyện *Liệu Có Kết Quả Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Tai Nạn

Thời gian trôi qua rồi cũng gần đến tết , trường tôi có tổ chức đi cắm trại trong rừng . Lớp tôi hào hứng chuẩn bị mọi thứ và tôi cùng Nhật Minh , Lộc Nhiên cũng không ngoại lệ : -Em đã soạn đồ xong chưa , sáng mai anh với em sẽ đi taxi đến trường .

- Cũng gần xong rồi , mai đến nhà Lộc Nhiên đón cô ấy luôn được không ?

- Lí do ? -Nhật Minh nhìn tôi rồi hỏi

- Không có gì đâu , tại nhà anh cũng tiện đường nhà Lộc Nhiên nên sẵn tiện đón cô ấy luôn .

- Ừ , vậy cũng được . Thôi anh về phòng đây , ngủ ngon nha em yêu ??

- Hả , cái gì ???

- Không có gì . Em ngủ đi , anh đi về phòng rồi cũng ngủ đây .

Nói xong cậu ta đi thẳng về phòng . Tối hôm đó , tôi không ngủ được vì bồn chồn , suy tưởng lung tung vì chuyến đi ngày mai nhưng rồi cũng chợp mắt được một chút .

Sáng hôm sau , tôi đang chìm sâu vào trong giấc ngủ thì có một tiếng kêu hết sức " nhỏ nhẹ ":

- Dậy không hả , ngủ gì mà kêu không nghe vậy ?

Nhật Minh đứng trước giường tôi đang nằm , khoanh tay đứng nghiêm nghị . Tôi từ từ mở mắt rồi ngạc nhiên khi thấy Nhật Minh đang đứng trước mặt mình :

- sao anh có thể vào đây được vậy ? Anh là ăn trộm à ? - tôi nói với giọng ngáy ngủ

- Đây là phòng trong nhà của tôi . Em ngủ trong phòng này chẳng lẽ tôi không được vào à .

- Nhưng tối hôm qua tôi khóa cửa rồi mà , sao anh vào được ?

- tôi có chìa khóa phòng em - cậu ta nói rồi chìa chiếc chìa khóa ra trước mặt tôi

- vậy từ nay tôi phải đề phòng anh thôi . Nguy hiểm thật cùng .

- vậy sao , nguy hiểm vậy à . - anh ta nói rồi đi lại gần chỗ tôi đang ngồi rồi ngồi xuống

- thôi , tôi đi làm vệ sinh cá nhân đây .anh ra ngoài đi .

- được , nhanh lên đây .

Nói rồi Nhật Minh đi ra ngoài và tôi làm vệ sinh cá nhân nhanh chóng rồi thay quần áo , mang chiếc ba lô mà Nhật Minh mới mua cho tôi rồi xuống nhà . Nhật Minh đã ở đó chờ tôi rồi tôi cùng với cậu ta đi đến trường . Hôm nay quả thật đông vui , náo nhiệt . Các bạn " nam thanh nữ tú " ăn mặc rất đẹp và nhất là những cô nàng điệu đà . Đa số mọi người mặc váy ngắn rồi đầm nổi bật . Tôi thấy họ mặc như vậy không hợp với buổi cắm trại trong rừng chút nào . Bản thân tôi mặc một chiếc quần ôm cùng với đôi giày batas , áo thun cùng với chiếc áo sơ mi bên ngoài trong tôi khá năng động . Nhật Minh thì mặc đồ nhìn hơi giống tôi nên mọi người nhìn 2 đứa tôi rồi nói mặc đồ đôi nhưng tôi cũng bỏ ngoài tai . Sắp đến giờ khởi hành , cả lớp tôi được cô giáo chủ nhiệm nói về những điều lưu ý khi đi cắm trại trong rừng rồi lên xe và bắt đầu khởi hành . Ngồi trên xe thì tôi ngủ mê mẩn đến lúc tới nơi .May là tôi ngồi chung với Nhật Minh nên cậu ta đỡ đầu tôi và đặt lên vai cho tôi ngủ yên , tai tôi thì vẫn nghe nhạc từ chiếc taiphone cắm trong điện thoại và dường như nghe nhạc là sở thích của tôi vậy . Khi đến nơi , Nhật Minh lấy tôi dậy rồi dẫn tôi đi vào trong . Nơi này quả thật là đẹp , cây cối xanh tươi , không khí trong lành khiến tôi càng thích nơi này hơn . Cả đoàn chia ra từng nhóm nhỏ để dựng lều . Tôi , Nhật Minh , Lộc Nhiên cùng với cậu lớp trưởng là Minh Quân là một nhóm . 2 cậu con trai trong nhóm thì chuẩn bị việc dựng lều còn tôi cùng với Lộc Nhiên thì lo phần thức ăn của nhóm . Lộc Nhiên thấy số củi mới tìm được không đủ nên bảo tôi đi tìm thêm :

- Ngán đi kiếm thêm ít củi đi , số củi này không đủ dùng đâu .

- Ủ , vậy để mình đi kiếm thêm .

Nói rồi tôi đi sâu vào trong rừng và cũng nhặt được một chút ít củi . Do trời đã nhá nhem tối nên tôi không nhìn rõ đường được , trên tay chỉ có cây đèn pin mà Lộc Nhiên đưa cho tôi mà cũng đã hết pin . Tôi có mò mẫm tìm đường đi và sợ ý bị trượt chân và té xuống vách đá khiến tôi không còn biết gì và bất tỉnh . Nhật Minh cùng với Minh Quân đã dựng lều xong nên lại chỗ Lộc Nhiên xem có chuyện gì cần giúp không . Nhật Minh lại và không thấy tôi nên hỏi Lộc Nhiên :

- Tuyết Ngân đâu rồi?

- Minh kêu cô ấy đi kiếm ít củi mà tới bây giờ vẫn không thấy về .

- Tại sao cô lại kêu cô ấy đi . Sao cô không kêu tôi .Biết bây giờ trời tối mà ở trong rừng nguy hiểm lắm không- Nhật Minh nói với giọng tức giận

- Thôi , đi tìm cô ấy đi - Minh Quân nói rồi lấy đèn pin đi vào rừng tìm tôi

- Cô ấy có chuyện gì thì cô đừng hòng yên thân

Nhật Minh cũng lấy đèn pin đi vào rừng . Và phía sau lưng có một nụ cười nửa miệng và nói thầm : " cái giá nó phải trả khi lấy những thứ thuộc về tôi "

Cả hai len lỏi trong rừng . Và tôi cũng tỉnh lại và cơ thể đã ê ẩm không còn cảm giác . Bây giờ tôi thật sự không thể nào khóc cũng chẳng thể nào kêu la . Nằm ở dưới vách đá kê bên con suối nhỏ . Những làn nước cứ đổ vào da thịt đã bị đá cứa rách đau nhói thật cùng . Nằm đấy mà mong sao có ai đến và đem tôi lên . Ông trời cũng đã nghe được những lời cầu mong của tôi và cũng có tiếng bước chân đạp trên lá . Người đó nhìn thấy những vết chân và lần theo và cũng tìm được tôi .

Chương 18: Được Cứu

Sau khi tôi đã được đưa lên khỏi vách đá , nhìn rõ khuôn mặt thì đây chính là Minh Quân , cậu hốt hoảng lo lắng cho tôi : - Cậu có sao không ? Sao cậu lại ngã xuống đây . Để tôi đưa cậu về lều .

- Minh không đi được , người mình ê ẩm hết rồi . - tôi nói rồi nhăn nhó đau đớn
- không sao , mình sẽ cố gắng cậu về .
- Vậy làm phiền bạn nhé .

Dù là được Nhật Kinh công nhưng cơ thể tôi luôn đau nhói sau từng cử động bước đi của Nhật Minh . Người tôi lúc này cứ như đã bị liệt , đau nhói khắp nơi . Và cuối cùng tôi cũng đã đến được bìa rừng- nơi gần chỗ cắm trại của trường tôi . Lúc này thì Nhật Minh cũng đã thấy tôi đang được Minh Quân công trên lưng liền vội vội chạy đến :

- Cậu tìm được cô ấy à , đưa cô ấy cho tôi . Tôi đưa cô ấy vào trong - Nhật Minh nói với giọng lo lắng pha chút tức giận .
- Cô ấy có lẽ đã bị gãy chân , không nên để cô ấy động dậy nhiều . Tôi sẽ đưa cô ấy vào trong .
- Không được . Cậu đưa cô ấy đây
- Tôi nói không được là không được - Minh Quân tức giận trước thái độ của Nhật Minh

Mọi người ở đây thấy 2 người họ nói chuyện lớn tiếng liền chú ý đến . Lúc này Nhật Minh không chịu nổi nữa liền đi đến Minh Quân xốc tôi ra khỏi người của Minh Quân

- Á .... đau . - tôi la lớn rồi ngất lịm .

Nhật Minh đã vô tình động vào vết thương ở bên hông người tôi khiến tôi đau không chịu nổi , máu khế nhỏ ra chỗ vết thương . Mọi người bu quanh 3 đứa tôi rồi Nhật Minh đưa tôi vào trong kiểm tra . Thấy tôi có vẻ không ổn liền gọi cho anh Thanh :

- Cậu cho người lái xe đến khu rừng gần thị trấn ngay lập tức
- Dạ , thưa cậu chủ .

Rồi Nhật Minh ngồi đó nhìn tôi đang mê man mà đau lòng . Một người vốn phong lưu như cậu ta mà có lúc cũng biết nỗi đau khi thấy con gái đau . Quả thật khó tin . Chỉ sao một tiếng đồng hồ , một chiếc xe hơi đã đến nơi và cậu ta bế tôi ra ngoài lều nói với cô phụ trách đoàn du lịch :

- Có lẽ em cùng với Tuyết Ngân sẽ về trước , cô với mọi người ở lại chơi vui vẻ . Tuyết Ngân cứ để em lo
- Ừ , vậy em lo em ấy nhé .
- dạ , em đi đây

Nói rồi Nhật Minh bế tôi lên xe rồi nhanh chóng đi đến bệnh viện rồi tôi được đưa vào phòng cấp cứu . Một lúc sau , bác sĩ ra và Nhật Minh lo lắng hỏi:

- Cô ấy có sao không bác sĩ ?
- Không sao, chỉ là bị xây xát ở ngoài da và có một số vết thương lớn ở vùng hông và chân . Chân cô ta bị gãy và đã được băng bó lại . Chỉ cần ở đây vài ngày rồi xuất viện .
- Cảm ơn bác sĩ . Tôi có thể thăm cô ấy ?
- Được .

Nhật Minh đi vào bên trong , tôi đang mê man trong phòng cấp cứu và đã được sơ cứu vết thương . Nhật Minh làm giấy tờ cho tôi xuống phòng VIP của bệnh viện chỉ có một giường trong phòng và đầy đủ tiện nghi . Nhật Minh ở trong bệnh viện với tôi suốt ngày , lo lắng cho tôi như một đứa con nít lên ba:

- này , cái này là gì vậy - tôi chỉ vào li nước cùng với vài viên nhỏ trắng tinh .
- Thuốc bổ, anh kêu anh Thanh mua đây . Em uống đi .

- Không , em không uống . Uống thuốc trong bệnh viện là đủ rồi . Uống không theo đơn thuốc bác sĩ lỡ phản tác dụng sao ?
- Em khỏi lo , anh hỏi bác sĩ rồi , thuốc này tốt lắm .
- Không uống mà- tôi ngang bướng cãi lại .
- giờ có uống không - Nhật Minh nghiêm nghị nhìn tôi .
- Uống -nhìn gương mặt này mà tôi phát sợ . Chọn cách hòa bình là tóg nhất.

Sao bao nhiêu ngày bị " chăm sóc " cuối cùng tôi cũng được xuất viện .Nhật Minh đưa tôi về nhà cậu ấy và bế tôi vào phòng . Hiện giờ tôi không đi được và phải di chuyển bằng xe lăn nhưng lên lầu hơi bất tiện nên Nhật Minh bế tôi lên . Cậu ta đặt tôi lên giường rồi bảo tôi ngủ sau đó đi ra ngoài . Lúc này tôi có nghe cuộc nói chuyện giữa Nhật Minh và anh Thanh nhưng nghe không rõ :

- Cậu đã yêu ?
- Tôi không biết , có lẽ tôi không dừng lại được nữa .
- cậu nghi ba cậu sẽ đồng ý sao . Nếu cô ấy biết chuyện thì ra sao . Ba cậu đang làm quen một tập đoàn lớn và ngó ý làm thông gia với nhau đó . Cậu nên quyết định dứt khoát đi .
- Tôi biết cách giải quyết .

Nói rồi 2 người đó đi ra ngoài và tôi chìm sâu vào trong giấc ngủ và Nhật Minh cũng đã xin nghỉ học cho tôi . Nhưng cậu ta cũng xin nghỉ vì phải bắt đầu quản lí công ti từ tay ba của cậu . Từ đó , chỉ có ở nhà tôi mới được gặp cậu ,, trong trường tôi luôn có Lộc Nhiên ở bên cạnh nhưng cô ấy không tự nhiên như trước mà có chút gì đó khó chịu với tôi nhưng tôi không để tâm đến điều đó

Bạn đang đọc truyện *Liệu Có Kết Quả Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Sự Thật

Tính ra tôi đã ở trong nhà Nhật Minh đã gần 3 tháng, quãng thời gian mà tôi được gặp cậu ấy . Dư luận cũng dần vui đi những lời bàn tán lúc trước . Mặc dù đã ở trong ngôi nhà rộng lớn này khá lâu nhưng tôi rất ít khi gặp được ba của Nhật Minh , tôi có hỏi cậu ta nhưng luôn nhận được câu trả lời có chuyện nên công tác chưa về . Tôi cũng không thắc mắc nữa và cũng không để ý đến nữa . Và ở một nơi khác , có người đang theo dõi những hành động của tôi và Nhật Minh : - Vào đi .

Một người đàn ông cao to bước vào .

- 2 đứa đó sao rồi- ông ta cầm li rượu vang trên tay và ngắm nhìn nó
- dạ , thưa ông chủ , 2 người họ vận bình thường , không có gì lạ cả .
- Tốt , cứ tiếp tục nghe ngóng thông tin .
- Dạ , thưa ông . Có ông Hàn đến gặp
- cho vào đi .

Người đó bước ra ngoài rồi có một người đàn ông khá đứng tuổi bước vào .

- Chào , lâu ngày không gặp - Người đàn ông đang ngồi trên ghế nói
- Ông gọi tôi đến có chuyện gì ?.
- cũng không có gì lớn . Chỉ là chuyện của con trai ông . Nó đang để mắt đến một con bé có chút gì đó không bình thường và tôi đã biết điều đó
- Ông nói vậy là ý gì? Ông nói con trai tôi sao ? -người đàn ông đang đứng nhìn khó hiểu
- Đúng , con trai ông đang yêu con gái của một tập đoàn đã bị phá sản do chính ông ra tay chỉ vì biết những việc làm phạm pháp của công ti ông và gia

đình con bé đã tan nát . Ông nghĩ sao nếu con bé biết chuyện này .

- Tôi sẽ nói chuyện này với con tôi - ông Hàn nói với giọng lo lắng

- Không cần đâu ,cứ để như vậy thì cuộc chơi sẽ thú vị . Sắp tới đây sẽ có một cuộc họp bầu nhiệm chủ tịch mới . Những cổ đông trong công gi đang tranh nhau đưa con của họ lên giành chức vị đó . Sẽ có một chuyện vui xảy ra

- Tôi biết rồi ,thưa ngài -Ông Hàn nói với giọng cung kính .

- Không có gì nữa , ông có thể về .

- chào ngài - Ông Hàn nói rồi bước ra ngoài .

Lúc này tôi đang ở trong trường giết thời gian bằng những bản nhạc yêu thích ,Lộc Nhiên đi đến ngồi xuống cạnh tôi chia bịch bách snack ra trước mặt tôi nói :

- ăn không Ngân

- ăn chứ - tôi nói rồi lấy bánh ăn ngon lành .

- Mình có chuyện này muốn nói cho bạn biết , nhưng mình không biết có nên nói hay không . Mình nói ra sợ bạn đau lòng nhưng không nói thì không được - Lộc Nhiên nói với vẻ bâng khuân .

- Cứ nói đi , mình không sao đâu - tôi tươi cười nói .

- Gia đình bạn lúc trước là một tập đoàn lớn phải không ?

- Sao Nhiên biết ? - tôi ngạc nhiên hỏi

- vậy là đúng rồi . Gia đình bạn tan nát sau khi công ti bị phá sản . Và mình biết người đứng sau là ai .

- Bạn nói đi , là ai ? - Tôi bồn chồn hỏi

- Là ...gia đình .... Nhật Minh

Tôi như đứng người trước câu trả lời của cô ấy . Tôi không tin vào tai mình và cứ cho là nghe nhầm nhưng sự thật là vậy nên tôi không thể nói được gì , làm được gì . Và từng giọt nước mắt rơi ra , mình đang yêu con của người hai gia đình mình sao- tôi thầm trách bản thân rồi đứng dậy bước đi . Lộc Nhiên ở phía sau cười nửa miệng rồi thầm nói : "Kết thúc "

Sau khi tan học về , tôi lên phòng rồi thu dọn đồ đạc nhanh chóng rồi đi . May mắn bây giờ Nhật Minh không có ở nhà nên tôi bỏ đi nhanh chóng để khỏi phải gặp mặt con người đó . Tôi đành gọi taxi về nhà và gặp ba tôi . Ba tôi mừng vì tôi về nhưng rồi tôi cũng đề nghị ba tôi :

- con muốn đi du học nước ngoài - tôi ngồi trước mặt ba tôi nói

- Con suy nghĩ kĩ chưa mà quyết định như vậy - ba tôi nhìn tôi hỏi

- Con suy nghĩ kĩ rồi , con muốn qua bên đó học ngay bây giờ

- Được , ba cũng có quen một vài người bên Mĩ , ba sẽ nói chuyện với họ . Sáng mai con có thể đi . Bây giờ con lên phòng nghỉ ngơi đi .

- Cảm ơn ba .

Tôi bước nhanh lên phòng rồi ở yên trong đó cả đêm không ra khỏi phòng. Suy nghĩ những gì mà tôi đã làm, thật là ngu ngốc , nhưng rồi cũng bình tĩnh mà quyết định mọi chuyện . Sau đó không lâu , ba tôi nói là đã nói với bạn bên Mĩ và đã làm được thủ tục có thể đi vào sáng mai . Tôi buồn vì sắp xa nơi này , một nơi mà tôi đã từng hạnh phúc .

Ngày Minh mết mỗi trở về nhà và gọi tôi nhưng không nghe thấy tiếng động gì cả . Cậu ta nhanh chóng đi lên phòng rồi gõ cửa , sợ tôi có chuyện nên đẩy cửa bước vào , nhìn căn phòng có vẻ khác thường , cậu ta lục tung mọi thứ và thấy quần áo của tôi không còn . Biết được chuyện gì đang xảy ra , cậu ta gọi anh Thanh về rồi hỏi :

- Anh cho người điều tra Tuyết Ngân đang ở đâu , cô ấy đã bỏ đi

- Cô ta đã bỏ đi rồi sao ? - anh Thanh ngạc nhiên hỏi .

- cô ta đã bỏ đi

- Có lẽ cô ấy đã biết chuyện nên làm như vậy ?

- Dù sao thì tôi cũng không muốn mất cô ấy - Nhật Minh chống tay lên gối mà gục đầu xuống nhìn rất đau khổ .

- Cậu hãy để cô ấy đi đi , giữ cô ấy lại chỉ làm cho hai người thêm đau lòng . Ba cậu sẽ không chấp nhận đâu , tôi nghe được tin là ba cậu đang hứa hôn cùng với tập đoàn lớn của thành phố . Cậu nên nghe lời ông ấy đi nếu không tài sản kế thừa cậu cũng không có đâu - anh Thanh nhìn Nhật Minh lo lắng

- Tôi biết , anh cho người điều tra đi .

- Dạ thưa cậu .

Hai con người đã từng yêu nhau bây giờ đã phải chịu đau đớn . Sáng hôm ấy , tôi nhanh chóng chuẩn bị và đi đến sân bay , ba tôi cản dận tôi rồi tôi bước vào trong và cuộc sống mới của tôi đã bắt đầu . Trước khi đi , tôi đã nói với ba rằng :

- Con sẽ giúp ba trừng trị những kẻ đã làm gia đình mình như thế này .

Cuộc sống mới bên kia thế giới sẽ giúp cho tôi quên những gì nên quên và giúp tôi trở thành một con người khác - mang trong lòng sự thù hận .

Bạn đang đọc truyện *Liệu Có Kết Quả Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Trở Về

Tôi ở bên Mỹ học ngành quản lý chuyên về chứng khoán , bên cạnh đó cũng học một lớp võ chuyên cho những người đã từng học võ . Chính nó đã khiến cho tôi trở nên sắc lạnh , không còn là một con bé ngây thơ như trước mà đã là một người trưởng thành suốt 5 năm ở bên Mỹ tự lập kiếm sống . Ngày hôm nay chính là ngày tôi quay về Việt Nam sau bao nhiêu năm bỏ đi . Khi đã hạ cánh xuống sân bay , tôi kiêu hãnh kéo chiếc va li to đùng , đeo kính đen , mặc đồ thời thượng đi ra ngoài cửa . Hôm nay ba tôi ra đón tôi và đưa tôi về nhà , hiện giờ ba tôi đã có được chức vụ quản lý nhân sự trong một công ty nhỏ của chủ tôi, thu nhập đủ nuôi sống bản thân . Tôi đang đứng trước căn nhà mà đã bỏ đi khá lâu , ba nói tôi dọn lên căn phòng cũ lúc trước và ở trong đó . Quả thật căn phòng này vẫn giữ nguyên cách bài trí lúc trước , không thay đổi gì cả mà con người làm chủ của căn phòng này đã thay đổi , không còn là một con bé mới lớn như trước mà đã trở thành một phụ nữ chính chắn . Tôi nhìn cảnh vật xung quanh nhà qua khung cửa sổ mà thấy nhớ nhung nơi đã từng gắn bó từ bé đến khi tôi lên 15t rồi bỏ nhà đi . - Con có một chuyện muốn nói với ba . - Tôi nhìn ba tôi đang ngồi đọc báo , tay cầm tách trà nhâm nhi .

- Có chuyện gì vậy con . - Ba tôi nhìn vào tờ báo rồi nói nhưng mắt không rời khỏi tờ báo .

- Ba có biết ai là người đứng sau chuyện công ty của ba bị phá sản không ? Con muốn biết chuyện này .

- Chuyện đã qua ba không muốn nhắc lại . - Ba cũng không rời khỏi tờ báo .

- Ba hãy nói cho con biết đi , có phải là gia đình của nhà họ Hàn đúng không ?

Ba tôi dừng đọc báo rồi nhìn tôi .

- Sao con biết được?

- Vậy là điều đó là sự thật.- tôi từng nghĩ không muốn tin nhưng ba tôi đã hỏi như vậy nên tôi cũng không còn gì để nói

- Đúng , - Ba tôi nói với giọng ôn tồn rồi cầm tờ báo đọc tiếp nhưng không có chữ nào lọt vào mắt.

- Con sẽ khiến họ trả giá những gì họ đã làm - tôi nói với giọng tức giận và hận thù

- Con định làm gì , đừng làm mọi chuyện tồi tệ . Dù sao gia đình mình cũng đã ổn rồi , con đừng làm chuyện to lớn lên thêm nữa

- Ba nói ổn sao , mẹ thì con không biết được đang ở đâu mà ba gọi là ổn sao - tôi dần nhớ mẹ

- Mẹ con đã có gia đình khác , mẹ con không cần con đâu

- Con không tin ,

- Con không tin cũng được nhưng đó là sự thật và không có gì thay đổi được

- Mọi chuyện cũng chỉ vì gia đình họ Hàn đó . Con xin phép ba con được dọn ra ngoài sinh sống . Khi có thời gian rảnh con sẽ về thăm ba .

Tôi nói xong không đợi ba tôi trả lời mà đi thẳng lên phòng thu dọn đồ đạc và đi ra ngoài ngay . Tôi sợ khi ở ngôi nhà này , tôi sẽ trở thành một con bé yếu đuối khi nói đến những chuyện đó . Tôi lang thang khắp thành phố và cuối cùng cũng tìm được một nhà nghỉ bình dân và ở trong đó .

Sáng hôm sau , tôi cầm một tập hồ sơ xin việc và đi tìm việc . trước mặt tôi bây giờ là công ty của nhà họ Hàn : Thịnh Vượng. Tôi lẳng lặng bước vào trong và đến hỏi chị tiếp tân :

- Chị ơi ! Cho em hỏi , công ty có tuyển nhân viên quản trị không chị ?

- Có em , em đến xin việc làm à ?

- Dạ - tôi cười tươi

- Em đi thẳng về bên tay phải rồi lên lầu 5 gặp giám đốc nhân sự

- Cảm ơn chị .

Nói rồi tôi đi thẳng về phía chị tiếp tân chỉ và vào trong thang máy nhấn nút lên lầu 5. Trong thời gian chờ đợi ., tôi chỉnh lại quần áo , tôi mặc một chiếc váy ngắn ôm sát người cùng chiếc áo sơ mi khá trang trọng .nhìn tôi không ai biết được tôi đang ở tuổi 21 với diện mạo của một người phụ nữ trưởng thành . Bước ra thang máy , tôi đi thẳng về phía phòng có bản phòng nhân sự , gõ cửa

- Mời vào

Tôi mở cửa và bước vào thì gặp ông anh đang loay hoay với mớ hồ sơ trên bàn

- Chào anh , em đến xin làm trong phòng quản trị kinh doanh ạ

- Đưa hồ sơ cho tôi - giọng nói nghiêm nghị

Tôi chìa tập hồ sơ cho anh ta rồi ngồi chờ anh ta xem xét

- tôi nghiệp đại học bên Mỹ , tên Trần Tuyết Ngân .

- Dạ đúng vậy

- Được , tôi sẽ xin ý kiến của giám đốc công ti và chờ ngài ấy duyệt. bây giờ cô có thể về . Có gì tôi sẽ gọi điện thoại cho cô .

- Vâng , xin phép tôi ra ngoài .

Nói rồi tôi đứng dậy và đi về nhà

Bạn đang đọc truyện *Liệu Có Kết Quả Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Bắt Đầu

Khi đã dọn dẹp căn phòng ngăn nắp, tôi đi mua thêm một ít vật dụng trong nhà cho tươm tất , tôi bắt taxi và đi đến một cửa hàng gia dụng gần đây chọn được vài món đồ cần thiết và đặt hàng . Nhìn trời còn sớm nên tôi đi dạo trong thành phố cho khoan khoái . Nhìn phía trước có một quán Bar nhỏ và cũng khá là yên tĩnh không như những quán khác , tôi tập vào và đi đến một cái bàn ở khuất sâu bên trong: - Cho tôi một li rượu - tôi vẫy tay rồi nói với phục vụ

Sau đó vài phút , một li rượu đã có trước mặt , tôi cầm lên và nhấp nhử từng chút . Tôi đã quen với những nơi như thế này vì tôi thường đi đến khi tôi còn bên Mỹ , nhìn những đôi tình nhân đang nói chuyện vui vẻ làm cho tôi nhớ đến chuyện xưa . Lúc trước cũng từng có một tình yêu như thế này nhưng cũng không có kết quả gì ngoài sự thù hận . Và mục đích của tôi quay về cũng chính là chuyện đó . Tôi không phải là một kẻ hẹp hòi , ích kỉ nhưng cuộc sống của tôi thì không muốn bị ai làm xáo trộn và chính anh ta và gia đình anh ta đã làm nên chuyện này . Tôi gạt bỏ tình yêu trước kia và thế vào chỗ trống của trái tim một sự khóa chặt trước tình yêu . Nhìn ở phía xa đối diện trước mặt có một đám thanh niên đang ngồi uống rượu và xung quanh là vô số các cô gái ngồi cùng họ. Trong đám thanh niên đó cũng có sự hiện diện của một con người mà tôi thầm nguyện rửa , đó chính là Hàn Nhật Minh . Bên cạnh cậu ta không ai khác chính là Lộc Nhiên . Nhìn họ ôm ấp bên nhau cũng đã biết cậu ta và Lộc Nhiên là một cặp. Lòng tôi nhìn hình ảnh yêu thương của họ mà đau nhói , chỉ biết tránh đi những hình ảnh trước mặt và thanh toán tiền rồi đi ra khỏi quán . Nếu tôi ở lại tôi sẽ không giữ được sự yên quyết bao lâu nay.

Lặng lẽ đi trên đường , tôi không thể nào xua đuổi được những gì lúc này nhìn được. Cứ ngỡ rằng anh ta sẽ lo lắng và tìm tôi , chờ tôi quay về nào ngờ lại

như thế . Có lẽ tôi đã đặt quá nhiều niềm hi vọng và bây giờ nhận được chỉ là sự đau đớn . Suy nghĩ mãi mà không để ý ở phía sau có người theo tôi . Bỗng nhiên , người đó nắm vai tôi , theo quán tính tôi quay lại và dùng tay đẩy mạnh ra với một lực mạnh của người học võ. Rồi ngơ ngàng với con người trước mặt , đó là Minh Quân - cậu lớp trưởng 5 năm trước .

- Sao cậu lại ở đây rồi lại đi theo tôi - tôi khó hiểu nhìn cậu ấy

- Ngạc nhiên lắm phải không ? Lúc nãy mình thấy cậu trong quán Bar nhưng không nhìn rõ mặt nên tôi đi theo để xem thử có phải cậu không ? Nhưng cậu lại đánh tay tôi đau thật đấy - Minh Quân nắm bàn tay bị bắt ra rồi nhún nhó

- Xin lỗi cậu , mình không biết là cậu - tôi nhìn cậu ấy rồi nói xin lỗi bừa

- Không có gì , sao cậu đi đâu mà bây giờ mới gặp được cậu . Mình tìm cậu mãi mà không biết được tin tức gì của cậu

- Mình đi nước ngoài bây giờ mới về - tôi nói rồi chậm rãi đi về phía trước .

- Thì ra là vậy - Minh Quân đi theo tôi - nhìn cậu khác quá , không giống Tuyết Ngân lúc trước nữa rồi .

Tôi cười rồi bước đi trên con đường phía trước . Điều đó không thể phủ nhận khi tôi mang hình dáng của một phụ nữ như đã va đập với đời nên không còn yếu đuối như trước .

- cậu có tìm Nhật Minh chưa , 2 người vẫn hạnh phúc chứ ?

- Mình và cậu ấy đã chia tay . - tôi cố nói giấu đi một nỗi buồn

- Xin lỗi vì đã nói chuyện này .

- Không có gì đâu , mình đã quên rồi .

Tôi cùng Minh Quân nói chuyện đến khi đang đứng trước nhà tôi .

- Vào nhà uống cùng mình cốc nước nha - tôi mời Minh Quân

- Thôi để khi khác , bây giờ cũng trễ rồi . cậu vào nhà đi . Khi nào mình với cậu nói chuyện tiếp nhé

- Ừ , vậy cũng được . Tạm biệt !

Nói rồi Minh Quân vẫy tay chào tôi rồi đi về nhà . Tôi cũng đi vào nhà rồi nghỉ ngơi . Bỗng nhiên có một cuộc gọi điện thoại đến .

- Đây có phải là số của cô Trần Tuyết Ngân ?

- Đúng rồi , có gì không ạ ?

- Công ti của tôi đã nhận cô vào làm việc trong phòng quản trị . ngày mai cô có thể đến nhận việc . - người đầu dây bên kia nói .

- Cảm ơn nhiều , tôi đã biết rồi .

- chào cô

Tôi thầm mừng vì những gì tôi thầm mong muốn được trả thù đã bắt đầu .

Bạn đang đọc truyện *Liệu Có Kết Quả Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Hiện Tại

Sáng hôm sau , tôi nhanh chóng chuẩn bị mọi thứ thật chu đáo , một chiếc áo sơ mi trắng dài tay , một chiếc váy xòe không quá dài cũng không quá ngắn , đôi giày cao gót , gương mặt được trang điểm nhẹ , tóc cột cao , nhìn tôi không khác gì một cô gái đã đứng tuổi . Đón taxi đi đến công ty và bắt đầu kế hoạch đã định sẵn . Đến gặp cô tiếp tân hôm trước và cô ấy thân thiện chào tôi và chỉ hướng cho tôi lên phòng nhân sự để nhận việc. Đứng trước phòng nhân sự , tôi nhanh chóng vào nói chuyện với cậu ta : - Cô có thể làm vị trí thư kí riêng trong phòng tổng giám đốc không ? Giám đốc nhân sự nhìn tôi hỏi .

- Tôi .... có thể làm được .mong anh chỉ bảo . - tôi ngập ngừng nói

- Tốt , tôi có vài điều muốn nói với cô . Thứ nhất khi tổng giám đốc không được vui , thoải mái thì cô cứ làm tốt việc của mình ,đừng tò mò vào chuyện của giám đốc . Thứ hai , nếu giám đốc yêu cầu cô điều gì thì hãy làm theo , đừng phản đối lại nếu không muốn mất việc . Thứ ba , cô không nên tò mò về chuyện riêng tư của giám đốc . cô làm được không ?

- Được , tôi có thể nhận việc ngay không ?

- tôi dẫn cô lên phòng tổng giám đốc .

Nói rồi anh ta dẫn tôi lại thang máy rồi lên lầu 16 , đứng trước cửa phòng giám đốc , tôi thầm mừng vì đã đến lúc cuộc chơi đã bắt đầu .

- Cô có thể vào . Chúc cô may mắn - anh ta nhìn tôi cười rồi đi

Tôi gõ cửa .

- mời vào - một giọng nói đầy khí chất vang lên

Tôi bước vào và bắt gặp một cậu con trai đang ngồi trước đồng giấy tờ và không hề rời mắt khỏi chúng . Đó không ai khác chính là Hàn Nhật Minh . Tôi lặng lẽ bước đến và hỏi :

- tôi có thể bắt đầu công việc được chứ ? Thưa tổng giám đốc .

- Bàn làm việc của cô ở bên kia - anh ta ngược mặt nhìn về góc tường kế bên , nơi có chiếc bàn làm việc khá rộng - cô có thể bắt đầu công việc. Cảm xấp tài liệu này và tìm hiểu thông tin về dự án này cho tôi . Hai tiếng sau báo cáo tình hình cho tôi . - cậu ta quăng xấp tài liệu lên trước bàn của anh ta rồi tiếp tục với mớ giấy tờ .

- Được . Tôi sẽ làm ngay - tôi cầm xấp tài liệu đi về phía bàn làm việc.

Chẳng lẽ anh ta không còn tình cảm gì với tôi sao? Có lẽ do tôi đã quá mê mòng được yêu . Anh ta đã có Lộc Nhiên và họ rất hạnh phúc . Nhưng tôi quay mặt bước về phía làm việc là lúc đó có một ánh mắt đau lòng nhìn tôi nhưng không dám nhìn quá lâu .

Tình yêu đã khiến cho cả hai đau khổ .

Hai tiếng sau .

- tôi đã hoàn thành xong. Công ty này đang trên đà phá sản. Họ đang quy động nguồn vốn vào để họ đầu tư cho dự án mong có cơ hội khôi phục lại. Tôi nghĩ chúng ta không nên đầu tư vào dự án này . Khá táo bạo.

- Được . - anh ta trả lời cụt ngủn .

Tôi quay trở lại bàn làm việc và làm hồ sơ sắp xếp các dự án theo quy mô từ lớn đến nhỏ và những dự án nên đầu tư .

Một lúc sau . Có một tiếng gõ cửa .

- vào đi .- anh ta nói .

Và con người đang bước đến đó chính là Lộc Nhiên . Cô ấy đã khác trước và đã trưởng thành hơn ở cái tuổi 21 .

- Anh à , đi ăn cơm trưa nhé . Em mới biết có một nhà hàng Nhật rất ngon . Minh đi ăn nhé .- Lộc Nhiên nói giọng nũng nịu.

- Được , em xuống dưới trước đi . - Anh ta nói giọng ngọt ngào .

- Dạ , anh nhanh lên nhé .

Nói rồi Lộc Nhiên đi ra ngoài rồi Nhật Minh cũng nhanh chóng đi . Lúc này chỉ có một mình tôi trong căn phòng rộng lớn này khiến tôi trở nên cô độc. Cứ nghĩ rằng anh ta còn yêu tôi nhưng tôi đã sai lầm . Lặng lẽ đi xuống khu ăn uống cho nhân viên và lấy một phần cơm , tìm chỗ ngồi và bắt đầu ăn cho nhanh để lên làm việc . Một người nào đó đi đến và đặt phần cơm lên bàn nói:

- Anh có thể ngồi chung với em không ?

Bạn đang đọc truyện *Liệu Có Kết Quả Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Còn Yêu Hay Không ?

Ngước mặt lên nhìn và đó chính là Minh Quân , cậu ta mặc một bộ đồ lịch sự như một nhân viên văn phòng vậy. Tôi khá ngạc nhiên hỏi : - Sao cậu lại ở đây ?

- Tôi làm trong công ty này mà . - cậu ta mỉm cười , đặt phần cơm ngồi cùng bàn tôi .

- Ồ , thì ra là vậy. - tôi cũng cười đáp lại cậu ta .

- cậu làm ở bộ phận nào vậy. - Minh Quân hỏi tôi .

- Mình làm thư kí trong phòng giám đốc .

- wow , ở gần Nhật Minh luôn nha. Ở... xin lỗi cậu. Mình không cố ý .

- Không có gì đâu - tôi mỉm cười nói .

Hai đứa tôi ngồi nói chuyện một lúc và cũng đã ăn xong phần cơm . Đến giờ làm việc , tôi cùng với cậu ta đi về phòng làm việc

Lại một mình trong phòng làm việc , Nhật Minh vẫn chưa về , tôi tiếp tục công việc. Khoảng một lúc sau , Nhật Minh về , đứng trước cửa nói chuyện với Lộc Nhiên :

- Thôi , em về đi , anh vào làm việc .

- Vậy em về , chiều mình đi chơi nha . - Lộc Nhiên nói giọng nũng nịu.

- Ừ - nói rồi cậu ta đi vào phòng , tôi vẫn im lặng ngồi làm việc .

Nhật Minh nhanh chóng đi đến bàn làm việc và lật lật đóng giấy tờ trên bàn , không hề để mắt đến tôi . Trừ khi cậu ta bảo tôi giúp gì thì tôi cùng với cậu ta mới nói chuyện với nhau , còn hầu như thì không hề mở miệng nửa câu . Tôi chán ngắt cái không khí này , sống ở nước ngoài 5 năm đã khiến tôi quen với cuộc sống nhộn nhịp ấy mà bây giờ lại phải chịu cái cảm giác này . Nhưng dù sao mục đích của tôi đến đây là để trả thù nên cũng đành phải chịu cho xong . Một lúc sau , có tiếng gõ cửa rồi anh Thanh - quản lí của Nhật Minh bước vào : - Khoảng một tiếng nữa , chúng ta có một cuộc họp về những dự án sắp tới. Cậu chuẩn bị đi - anh Thanh nói

- Được , tôi biết rồi - Nhật Minh nói giọng nghiêm nghị

Anh Thanh đi ra ngoài nhưng khi đi gần tôi , anh ta nhìn tôi với ánh mắt nghi ngờ gì đó . Tôi cố dúi mắt vào trong máy vi tính , tránh né ánh mắt đó . Anh ta khó hiểu hỏi tôi :

- Cô có phải là... Tuyết Ngân gì đó không ?

- Đúng rồi , có gì không anh .- Tôi hỏi lại

- Không có gì , tôi hơi bất ngờ khi cô làm việc cùng tổng giám đốc Nhật Minh

- Tôi cũng vậy. - đứng lên bắt tay và anh ta cũng giơ tay đáp lại. - Rất hân hạnh được quen biết anh - tôi nói

- Tôi cũng vậy.

Nói rồi anh ta chào Nhật Minh đi ra ngoài . Tôi không thấy ở con người này có chút thiện cảm nào . Dường như anh ta ngờ vực tôi chuyện gì đó , không tin tưởng tôi . Cho dù là vậy nhưng khi tôi thực hiện xong kế hoạch của mình thì tôi sẽ bỏ đi một nơi thật xa , không ai biết tôi là ai và đã làm gì , lúc đó tôi sẽ bắt đầu một cuộc sống mới : không có thù hận và sống bình yên trong một nơi thanh bình , vắng vẻ. Nhật Minh vẫn ngồi ở đó , không hề để mắt đến tôi . Tôi cũng chẳng cần cậu ta để ý đến , lặng im ngồi làm việc đến nỗi không biết thời gian đã qua nhanh và đã đến giờ nghỉ . Tôi thu dọn đồ đạc và chào Nhật Minh đi về , hôm nay cậu ta có việc nên ở lại một lúc để làm cho xong nên tôi về trước . Bước ra cửa phòng làm việc , tôi thấy Minh Quân đang đứng ở đó chờ tôi , có lẽ đã chờ khá lâu , tôi thắc mắc hỏi :

- Sao cậu lại ở đây ?

- À ... tại chỗ mình làm việc gần chỗ cậu làm nên mình đến đón bạn ,định mời bạn đi ăn thôi .

- Ồ , thì ra là vậy - tôi nói

- Cậu đi ăn với mình nhé - Minh Quân hớn hờ nói .

Giờ này đi về nhà cũng chẳng làm gì nên tôi đồng ý cùng cậu ấy đi ăn . Minh Quân tươi cười rồi hai chúng tôi đi xuống công ti lấy xe . Nhưng ở phía sau

cánh cửa có một con người đã nghe hết cuộc nói chuyện của tôi cùng với Minh Quân rồi im lặng làm việc nhưng đang rất đau ở một nơi , không ai chữa lành được , chỉ có và duy nhất một người mới chữa được thôi .

Bạn đang đọc truyện *Liệu Có Kết Quả Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Cảm Xúc Bất Chợt

Thời gian cũng trôi qua nhanh , tính đến nay cũng gần 3 tháng làm việc trong công ty. Hôm nay cũng như thường ngày , vẫn làm việc như thường ngày . Lộc Nhiên cố tình đến hằng ngày như muốn chọc tức tôi nhưng tôi cũng chẳng tỏ thái độ tức tối hay khó chịu gì cả . Nhật Minh nhờ tôi đi photo mấy tờ tài liệu để chuẩn bị cho một cuộc gặp mặt hội đồng quản trị và cổ đông . Tôi cũng ngậm ngùi đi , Lộc Nhiên hôm nay cũng có mặt ở đây và cũng ở lì trong phòng làm việc. Một lúc sau , tôi quay lại và chợt nghe có tiếng của Anh Thanh , Lộc Nhiên cùng với Nhật Minh nói chuyện. Tôi cố gắng nghe và nghe thấp thoáng điều gì đó .

- Cậu cần phải làm đám cưới càng nhanh càng tốt , ba cậu và ông của cậu đang hối thúc cậu đấy . Nếu cậu không làm theo ý họ , cậu sẽ bị mất hết tài sản của dòng họ cùng với cổ phần trong công ty này . Cậu quyết định nhanh đi - anh Thanh lo lắng nói .

- Đúng rồi đó , anh với em quen nhau bao nhiêu lâu nay rồi , em cần có anh mà - Lộc Nhiên nũng nịu

- Nhưng...

- Anh nhưng gì nữa , chẳng lẽ anh không yêu em sao , anh không thương em sao .

- Không phải vậy , nhưng ....

- Anh đã bị con nhỏ thư kí hót hồn rồi phải không ? - Lộc Nhiên nói trong tiếng khóc .

- Không , được rồi . Anh Thanh chuẩn bị mọi chuyện trong đám cưới đi . Tôi đồng ý làm đám cưới . - Nhật Minh cố nói

- Vâng , tôi sẽ chuẩn bị ngay .

- Anh là tuyệt nhất . - Lộc Nhiên nói lớn .

Như vậy là thế nào , đám cưới sao . Tôi không hề tin vào điều này , tôi mất thăng bằng nhưng rồi cũng gượng đứng dậy. Gõ cửa và đi vào trong , thấy Lộc Nhiên đang đứng kế bên Nhật Minh vui cười , anh Thanh đang ngồi đối diện . Tôi chia tập tài liệu tôi mới photo cho Nhật Minh rồi lặng lẽ đi về bàn làm việc. Anh Thanh lên tiếng nói :

- Tôi sẽ chuẩn bị nhanh chóng . Tôi xin phép ra ngoài .

Anh Thanh đi ra ngoài , trong phòng chỉ còn tôi cùng với Lộc Nhiên và Nhật Minh .

- Chiều về mình đi thử đồ cưới và nhẫn cưới nha anh .

- Ừ , em ra ngoài đi , anh cần yên tĩnh.

- Em... thôi em về , chiều em sẽ đón anh rồi đi luôn nhé .

- Ừ .

- Tuyệt Ngân à , đám cưới của mình nhớ đến nhé - Lộc Nhiên nói giọng đanh đá

- À.... Ừ ..

Lộc Nhiên nhìn Nhật Minh cười rồi đi về . Tôi không hiểu tại sao khi nghe họ nói như vậy tôi lại đau trong lòng , không kiềm nổi những cảm xúc đáng ghét này . Những giọt nước mắt cứ tích tụ trong mắt tôi đến nỗi không thể nhìn được những gì hiện diện trên màn hình máy tính , nó đã bị mờ nhạt đi không thể đọc được. Nhưng tôi cố giữ vững tinh thần vì thời cơ trả thù đã đến và người chịu sự trả thù này đầu tiên chính là cô ta .tôi sẽ khiến cho cô ta biết cảm giác thế nào là phản bội.

Chiều hôm đó , tôi cùng Nhật Minh đi đến cuộc họp và trình bày tình hình của công ty trong tháng vừa qua. Cuộc họp cũng kết thúc sau 2 tiếng, tôi cùng cậu ta đi về phòng làm việc . Nhật Minh có vẻ rất mệt mỏi nhưng tôi cũng chẳng quan tâm đến , nếu lúc trước tôi sẽ đến hỏi han và lo lắng cho cậu ta nhưng bây giờ thì hoàn toàn trái ngược lại. một lúc sau , Lộc Nhiên đến và cùng cậu ta đi chọn đồ cưới và nhẫn cưới . Khi đi ngang bàn làm việc của tôi,

Lộc Nhiên nhìn tôi với con mắt hờn hờ , mẫn nguyện nhưng tôi cũng chẳng để tâm đến .

- Hôm nay cô có thể về sớm . Không cần làm việc đến giờ nghỉ . - Nhật Minh nói

- Vâng , tôi biết rồi .

Xếp gọn các tài liệu trên bàn cho ngăn nắp , tôi mở điện thoại và nghe những bài nhạc ưa thích , đưa tầm mắt ra phía cửa sổ , nhìn thấy bầu trời xa xăm kia cảm thấy tâm trạng thư thái hơn nhiều . Cuộc sống của tôi vốn rất đơn giản khi tôi còn nhỏ nhưng giờ đã quá phức tạp và mệt mỏi . Chỉ vài ngày nữa thôi , tôi sẽ hành động .

« Anh đến bên em rồi để lại cho em bao nhiêu là đau khổ , đến bây giờ em phải tìm anh để trả lại những nỗi đau mà em phải gánh chịu suốt bao nhiêu năm qua . Anh hãy nhận đó để hiểu con tim em đau như thế nào »

Bạn đang đọc truyện *Liệu Có Kết Quả Không* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Lễ Cưới

Ngày hôm nay là lễ cưới của Nhật Minh và Lộc Nhiên , tôi nghe nói là 2 người họ đã có một mối tình duyên được hẹn ước giữa hai gia đình . Về sau , họ mới nói ra cho con của họ biết . Công ty hôm nay được nghỉ , tôi cùng Minh Quân cũng là khách mời của buổi lễ và người mời 2 đưa tôi đến không ai khác là Lộc Nhiên . Tôi cũng chờ đến ngày này để nhìn anh ta cùng Lộc Nhiên bước lên lễ đường và đón nhận niềm đau sau đó . Diện một bộ váy khá đẹp và trang điểm nhẹ , tạo nên một đường nét đẹp tự nhiên trong con người tôi . Minh Quân hôm nay đón tôi và đi cùng cậu ấy đến buổi lễ được tổ chức tại nhà Nhật Minh , chỉ có những ai có thiệp mời thì mới được vào buổi lễ , còn những người khác thì ở ngoài không được bước chân vào cổng . Minh Quân để xe ở khu vực giữ xe rồi cùng tôi bước vào trong . Đã 5 năm tôi mới được bước vào căn nhà này , nó vẫn như ngày nào nhưng con người thì đã khác . Tìm đến bàn đồ rượu , tôi cùng với Minh Quân tìm một cốc rượu rồi di chuyển đến nơi có thể đứng và quan sát được buổi lễ , bởi vì hôm nay khách đến khá đông đúc , đa phần là những người có tiếng tăm trong xã hội và có một số người tôi mới nghe biết được danh tiếng trong buổi lễ này . Họ khá sang trọng và tôi nghĩ họ thuộc tầng lớp giàu có chứ không ít gì . Khoảng một lúc sau , người dẫn chương trình bước ra và điều hành buổi lễ : - Cảm ơn mọi người đã đến dự buổi lễ , đã để mọi người chờ lâu . tôi tuyên bố buổi lễ cưới ngày hôm nay chính thức bắt đầu . Những tiếng pháo hoa vang lên kèm theo tiếng vỗ tay của mọi người . Tôi vẫn im lặng xem buổi lễ diễn ra như thế nào . - Xin mời cô dâu chú rể bước ra sân khấu . Nhật Minh cùng Lộc Nhiên tay trong tay bước ra từ phía sau và đi lên sân khấu . Mọi người vỗ tay chúc mừng cho cặp đôi còn tôi thì không thể làm như vậy . - Cảm ơn mọi người đã dành thời gian đến buổi lễ ngày hôm nay , mời mọi người nâng ly . - Nhật Minh nói lớn . Cả đám đông như chìm vào trong buổi lễ náo nhiệt này . Ba của Nhật Minh có vẻ rất coi trọng buổi lễ này , ông ta nồng nhiệt đón chào các vị khách trong buổi lễ . Tôi nhìn ông ta mà tôi càng cảm hận hơn , chính ông ta đã khiến tôi như thế này . Tôi sẽ khiến cho ông ta trả giá những việc mình đã làm . Nhật Minh cùng Lộc Nhiên đi quanh khu vực buổi lễ chào hỏi mọi người và cũng đến tôi . - Chào Ngân , cảm ơn bạn đã đến - Lộc Nhiên chia ly rượu ra trước mặt với ánh mắt hờn hờ . - Chúc 2 người trăm năm hạnh phúc - tôi cũng cụng ly cùng cô ấy . Nhật Minh vẫn đứng đó với ánh mắt vô hồn nhìn tôi . Nhưng tôi không hề đáp lại mà nói : - Tôi xin phép , có việc bận nên về trước . - nhìn 2 người họ rồi nói . - Cậu ở lại nha , mình về trước - Tôi quay lại nhìn Minh Quân nói . - Để , mình đưa cậu về - ừ , Ngân về cùng Quân đi , tôi rồi nguy hiểm lắm . - Lộc Nhiên cố tình đuổi khéo tôi như những gì tôi cần thấy đã hết và tôi không nên ở lại - Ừ , vậy cảm ơn cậu - tôi nói rồi chào 2 người họ ra về . Minh Quân đi lấy xe nên tôi đứng chờ cậu ấy ở cổng . Lúc này những cảm xúc tôi kiềm nén đã bộc phát , tôi cảm thấy đau và từ từ khóc thầm rồi khóc lộ ra ngoài . Minh Quân chạy xe đến thấy tôi như vậy lo lắng hỏi . : - Cậu có sao không ? - Không mình không sao , cậu chờ mình về nhà mình đi . Nói rồi Minh Quân mở cửa xe rồi tôi bước vào trong , nhanh chóng về nhà . Đến trước cửa nhà ,tôi mệt mỏi ra khỏi xe : - Cậu thật sự có sao không ? Mình thấy cậu không được khỏe . - Minh Quân lo lắng hỏi . - Không mình không sao , chỉ tại mình mấy bữa nay ăn uống không đầy đủ nên mệt mỏi thôi . - Tuyệt Ngân à , mình có chuyện muốn nói với bạn . - Minh Quân nói giọng ngập ngừng . - Có chuyện gì vậy . ? - Thì ra... thật là thích cậu ? Cậu làm bạn gái tớ được không ? Tôi ngỡ ngàng nhìn Minh Quân . Tò tính sao ? Yêu sao ? . hai từ này đã chấm dứt kể từ khi tôi ở nước ngoài và tôi chia tay Nhật Minh . Tình yêu lại quay lại nữa sao ? Tôi không biết bây giờ phải làm gì . Bỗng nhiên Minh Quân tiến đến ôm chầm lấy tôi : - Anh yêu em , em cho anh cơ hội được không ? - Minh Quân tha thiết nói . - ..... - tôi vẫn im lặng - Anh sẽ không để em đau lòng đâu , em tin anh đi , có được không ? - Em... không thể - Anh biết em sẽ không đồng ý chuyện này đâu , nhưng anh sẽ chờ em , Minh Quân tươi cười nói . - Tùy anh thôi , - tôi trả lời cụt ngủn , thoát khỏi cái ôm đó rồi đi vào trong . Đi được vài bước , đầu óc tôi quay cuồng đến hoa mắt , chắc tại tôi ăn uống không đầy đủ và làm việc khá nhiều cùng với việc nghỉ ngơi ít nên mới như vậy . Loay hoay mở cửa nhà , tôi càng hoa mắt và chóng mặt hơn rồi ngất xỉu . Minh Quân đang ở trong xe chuẩn bị về thấy vậy vội vã chạy đến đỡ tôi dậy , lay tôi nhưng tôi không hề tỉnh nên tìm chìa khóa rồi đưa tôi vào nhà chăm sóc ☆☆☆☆☆ [tình yêu như một tờ giấy trắng . Những tình cảm , yêu thương , sự quan tâm , chia sẻ chính là màu sắc tạo nên một trang giấy đẹp , còn nếu như ta không biết trân trọng chính là đã xé nát tờ giấy ấy , làm đau khổ trái tim của người còn lại]

Bạn đang đọc truyện *Liệu Có Kết Quả Không* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Ngoại Tình

Đến hôm đó , Minh Quân chăm sóc tôi rất chu đáo , cậu ta cũng đã từng học một khóa về y học nên rất thành thạo trong việc này . Sáng hôm sau , tôi tỉnh dậy sao một giấc ngủ dài ngày hôm qua , thấy bản thân mình đang nằm trên giường , loay hoay đứng dậy và đi ra ngoài phòng thì thấy Minh Quân đang nằm trên ghế sofa , chắc cậu ta ngủ ở đây trong đêm hôm qua , tôi lấy một tấm chăn đắp cho cậu rồi thay quần áo chuẩn bị đi đến công ty nhưng cái bụng thì đang phản đối ầm ĩ làm cho tôi phải kiểm gì đó bỏ bụng mới được. Lục lọi ở bếp thì còn được 2 quả trứng và mì gói , nấu liền rồi cho nhanh vào bụng vì đã trễ giờ làm rồi. Minh Quân nằm ngủ nghe thấy tiếng động liền thức dậy. - Em tỉnh rồi à ? Đói bụng không anh dẫn em đi ăn .

- Ăn mì gói được rồi . - Tôi từ chối .

- Hôm qua vì suy nhược cơ thể mới như vậy mà còn không sợ à . Bỏ đi , anh dẫn đi ăn . Từ nay không được ăn mì gói nữa. - Minh Quân chìa tay về hướng tô mì trên bàn .

- Tại sao tôi phải nghe anh . - tôi cãi lại.

- Vì em là người anh thích . - Minh Quân ngao ngán nói .

- Tùy , tôi không yêu ai hết .

- Thiệt sao , vậy sao hôm qua em gặp Nhật Minh lại khóc ? - Minh Quân khó hiểu.

- Tôi không còn là gì của anh ta cũng không còn gì để quan tâm .

- Vậy , tại sao em lại không chấp nhận anh ?

- Tôi có lí do riêng của mình .

- Vậy anh sẽ theo đuổi em mãi thôi . - cậu ta tự tin nói

Tôi không trả lời và tiếp tục ăn mì mặc cho anh ấy nói gì tôi cũng bỏ qua một bên đến nỗi cậu ta không còn lời gì để nói đến tôi nữa. Nhìn đồng hồ đã đến giờ , tôi lật đật dọn dẹp rồi lấy chiếc túi xách chạy đi . Minh Quân ngơ ngác chạy theo :

- Này , em đi đâu thế ?

- Đi làm .

- Lên xe anh chờ đi .

Nhìn đồng hồ trên tay đã sát giờ vào làm việc. Tôi cũng ngậm ngùi đồng ý cho cậu ấy chờ đi . Chưa đến 10 phút tôi đã có mặt tại công ty rồi nhanh chóng lên phòng làm việc. Khi đi đến cửa thang máy , tôi thấy Nhật Minh cùng Lộc Nhiên đang ôm nhau thắm thiết , tôi đi đến rồi nhường cho hai người họ đi trước rồi tôi đi theo sau . Lộc Nhiên thấy vậy liền tỏ ra thích thú , có tình yêu thương Nhật Minh hơn để chọc tức tôi nhưng tôi không hề phản ứng gì , vẫn rất bình thường như không có chuyện gì cả . Bước vào phòng thì thấy Nhật Minh ngồi làm việc còn Lộc Nhiên thì ngồi trên ghế đối diện có bắt chuyện nhưng luôn bị Nhật Minh phớt lờ . Có chút ngượng ngùng về điều này nên cô ta lờm lờm một cái rồi nói Nhật Minh là đi về nhà có chuyện.

Hôm nay , công ty có khá nhiều việc nên tôi làm đến 7 giờ mới về còn Nhật Minh thì vẫn ở đấy . Tôi tranh thủ về nhà , chọn một bộ đồ đẹp , ôm sát người rồi đi mua vài món ăn và đi thẳng đến công ty . Tôi đi lên phòng làm việc thường ngày rồi gõ cửa bước vào . Nhật Minh hơi ngạc nhiên liền hỏi :

- Cô đến đây làm gì ?

- Tôi đến đưa cho anh vài món ăn . Từ chiều đến giờ anh chưa ăn gì nên tôi mua vài món để anh ăn thôi . - tôi đặt túi đồ lên bàn .

- Để đó đi .

- Vâng .

- Hôm nay cô có chút khác lạ so với thường ngày . - cậu ta tò mò nhưng vẫn không rời mắt khỏi đồng giấy tờ .

- Không có gì đâu . - tôi cười tươi nói .

- Vậy cô ra ngoài đi . Tôi cần yên tĩnh để làm việc.

Nghe cậu ta nói vậy tôi liền bỏ ra ngoài , cậu ta không hề bị thu hút bởi cái đẹp nên tôi bỏ đi về nhà tìm kẻ khác . Kể từ khi cưới xong , Lộc Nhiên rất ít khi ở nhà mà đi chơi rất khuya mới về và cô ta thường ghé vào những quán Bar để uống rượu đến say mềm . Trong lúc cô ta đang uống rượu thì có một thanh niên đến bắt chuyện, người này rất cao to và đẹp trai :

- Chào em , nhìn em buồn nhì ?

- Chào anh , có chuyện gì không ?

- Em đang buồn à . Cho anh làm quen được không ? - Cậu ta mở lời .

- Được chứ .

Rồi hai người họ nói chuyện vui vẻ và thường xuyên hẹn đi chơi với nhau rất nhiều. Và họ đã dần đi vào ngã rẽ của ngoại tình .

☆☆☆☆☆

Anh cho em nhiều niềm tin rồi chính anh đã lấy đi tất cả

Bạn đang đọc truyện *Liệu Có Kết Quả Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Chạm Mặt

- Này , cô đi đâu đó ? - Nhật Minh nhìn Lộc Nhiên sửa soạn , trang điểm .

- tôi đi đâu cũng được , anh quan tâm tôi khi nào đấy . - Lộc Nhiên nhếch mép nói .

- Cô nói thế là sao ?

- Anh tưởng tôi yêu anh sao . Bây giờ tôi đã có người mới , còn anh thì cứ việc yêu một người khác , tôi cũng chẳng cần quan tâm đến đâu . - Lộc Nhiên không hề che giấu việc cô ngoại tình .

- Thì ra là thế - Nhật Minh cười nhạt nhẽo- Cô muốn cưới tôi cũng chỉ là cô muốn tài sản nhà tôi thôi phải không ?

- Đúng , tôi cần cái đó hơn anh . - Lộc Nhiên vừa nói vừa trang điểm

- Được , tôi và cô coi như là không nên sống cùng nhau .

- Thôi , tôi đi đây . Tôi có hẹn rồi .

Nói rồi Lộc Nhiên cầm túi xách rồi đi ra ngoài . Còn Nhật Minh thì vẫn bình thường như không có chuyện gì.

Trong khi đó , tôi cũng có một cuộc gọi đến .

- Việc cô nhờ tôi đang tiến triển khá tốt . Cô cứ yên tâm , hiện giờ mục tiêu của cô rất tin tôi .

- Tốt , tôi sẽ thưởng cho anh sau .

Nói rồi tôi cúp máy . Việc tôi đang làm đang đi theo đúng con đường đã được vạch ra sẵn. Và bây giờ đến lúc tôi ra tay , cầm điện thoại và gọi cho Nhật Minh.

- chào giám đốc , ngày mai tôi có thể mời giám đốc đi dùng bữa sáng chung với tôi không ạ ?

- Cô là Tuyết Ngân à .

- đúng rồi ạ . Ngày mai tôi có thể dùng bữa với giám đốc không ạ ? Từ khi tôi vào làm trong công ty chưa được dùng bữa cùng giám đốc .

- Được , mai tôi sẽ đến đón cô . Mà nhà cô ở đâu .

- Dạ , nhà tôi ở gần khu chung cư phước thắng ạ . Ở đây nhà trọ kè bên .

- được , vậy mai tôi sẽ đến đón cô .

- Dạ , vậy tôi cúp máy . Chúc giám đốc ngủ ngon.

- Ừ , chào cô .

Cuộc trò chuyện kết thúc . Tôi thầm mừng vì anh ta đã đồng ý . Coi như tôi đã thành công trong việc tách rời họ ra nhưng không hiểu sao tôi lại nhớ anh ta đến thế . Nhưng bây giờ tôi không thể nào tha thứ những gì mà anh ta với gia đình anh ta đã làm cho gia đình tôi như thế này . Suy nghĩ mãi rồi ngủ quên lúc nào không hay .

Sáng hôm sau, tôi dậy sớm rồi chuẩn bị đồ đạc chu đáo và ngồi chờ anh ta đến đón. Một lúc sau, Nhật Minh chạy xe hơi đến đón tôi, đi ra ngoài và khóa cửa lại. Khi đang loay hoay khóa cửa thì bỗng nhiên Minh Quân cũng đến. Tôi ngỡ ngàng khi thấy cậu ấy đến rồi đi đến hỏi:

- sao anh lại đến đây? - Tôi nhìn Minh Quân hỏi.

- Tại anh đến đón em đi làm thôi mà xui cho anh là giám đốc cũng có ở đây. - Minh Quân quay sang nhìn Nhật Minh đang đứng dựa vào thành xe như bất cần đời.

- À, em có hẹn với giám đốc đi ăn sáng.

- Ừ, vậy anh đi chung với 2 người được không? - Minh Quân đề nghị.

- Không, tôi cần có chuyện bàn với Ngân - Nhật Minh đi đến và nắm tay tôi lôi đi.

- Còn nữa, anh không được đến làm phiền bạn gái tôi nữa. - Nhật Minh nói.

- Anh nói gì, anh đã có vợ mà bây giờ lại đi yêu người khác à. Anh không đủ tư cách để yêu cô ấy. - Minh Quân đi đến đứng trước mặt Nhật Minh nói.

- Tôi và vợ tôi chuẩn bị li hôn nên tôi có thể đến với Tuyết Ngân.

- Anh và vợ anh bây giờ vẫn chưa li hôn nên không được đụng vào cô ấy. - Minh Quân gạt tay Nhật Minh ra khỏi tay tôi rồi nắm tôi lôi lại phía sau.

- hai người thôi đi. anh đi về đi Minh Quân, em đi với Nhật Minh bàn chút việc, em nói chuyện với anh sau.

Tôi đi đến phía Nhật Minh rồi cùng cậu ấy lên xe. tôi biết tôi nói thế với Minh Quân là không đúng nhưng không thể để cho kế hoạch của tôi bị 2 con người này làm cho tan tành. Tôi ngồi trên xe và cùng Nhật Minh đi đến nhà hàng dùng bữa, bỏ mặc cho Minh Quân đứng đó không hiểu gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Liệu Có Kết Quả Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Bí Mật

Ngồi trong nhà hàng ăn sáng cùng với Nhật Minh nhưng tôi không biết bây giờ phải bắt đầu từ cái gì, tôi thấy khó mở miệng để nói chuyện với Nhật Minh. Cũng đã khá lâu rồi tôi cùng với Nhật Minh mới ngồi ăn chung như vậy, nhìn Nhật Minh vẫn đang chăm chú dùng bữa mà tôi càng thấy ngọt ngào hơn. - Khi này giám đốc nói là sẽ li hôn với vợ thế là sao ạ, tôi vẫn không hiểu?

- Có gì không? - Nhật Minh lạnh nhạt hỏi lại.

- Không...không, tôi tò mò chút thôi, mà tại sao giám đốc lại nói tôi là người yêu của giám đốc?

- Có gì lạ sao, tôi nói vậy cho cậu ta bỏ ý định theo đuổi cô, dù sao thì sau này cô cũng sẽ là của tôi mà thôi - Nhật Minh khẳng định.

- Hà, giám đốc nói thế là có ý gì? - tôi ngỡ ngàng hỏi.

- Không có gì hết, ăn đi. - Nhật Minh nói rồi ăn tiếp.

Tôi ngỡ vực với những gì anh ta nói, không lẽ anh ta dễ dàng sập bẫy như vậy sao, không thể nào như vậy được, nhìn anh ta vẫn bình thường dùng bữa mà tôi càng khó hiểu hơn. Chẳng lẽ mình chưa làm gì mà anh ta đã yêu mình rồi sao. Nhìn tôi ngỡ ngàng mà Nhật Minh nói tiếp:

- Ăn đi, làm gì mà cô nhìn tôi mãi vậy.

- Ờ...vâng tôi biết rồi.

Bữa sáng cũng đã xong, tôi cùng Nhật Minh đến công ty. Bước ra khỏi xe là biết bao nhiêu con mắt nhìn về tôi, họ xôn xao bàn tán và tôi đủ hiểu họ đang nói cái gì nhưng không sao họ càng bàn tán thì tin này càng lan rộng và đến tay Lộc Nhiên, tôi còn mong là như vậy.

Ngồi trong phòng làm việc mà cứ như là đang ngồi trong một hang động cùng với con quỷ dữ cứ im lặng, chẳng nói câu nào. Bỗng nhiên có tiếng gõ cửa:

- Mời vào -Nhật Minh nói lớn .

Một người đàn ông bước vào và ngồi đối diện Nhật Minh .

- Con ngạc nhiên lắm khi ta đến tận đây phải không ? - Người đàn ông vừa cười vừa nói .

- Chào ông , ông đến tìm cháu có việc gì không ạ ? - Nhật Minh cung kính hỏi .

- Ta đến đây để xem con làm việc như thế nào thôi , nhìn cũng khá lắm .

- Vâng , hiện giờ công ti cũng đang khá ổn , không có biến động gì cả , ông cứ yên tâm ở cháu .

- Ừ ,chiều nay có một cuộc gặp mặt giữa các bạn bè lâu năm của ta và cũng có một chút việc về việc làm ăn của ta , cháu về sớm để cùng ta tiếp khách cùng ta .

- Cháu biết rồi , còn gì can dặn cháu không ạ ?

- Thôi , ta về , chào cháu .

- Chào ông ạ .

Ông của Nhật Minh đứng dậy đi về thì bỗng nhiên nhìn về phía tôi rồi hỏi Nhật Minh .

- Người này là ai đây ? - Ông ta chỉ tay về phía tôi.

- Dạ , đây là thư kí riêng của cháu .

- Ừ , thì ra là vậy . Cháu nên cẩn thận với mọi người xung quanh , đừng để họ biết quá nhiều về công việc của mình . - Ông ta dặn Nhật Minh .

- Cháu biết rồi ông.- Nhật Minh cuối đầu nói .

- Thôi ta về .

- Cháu chào ông , ông về bình an - tôi cũng cuối đầu chào ông ấy .

Ông ta đã đi về và tôi cũng ngỡ ngàng với những gì ông ta can dặn Nhật Minh , tại sao ông ta lại nói như vậy , gia đình họ có cái gì mà cần phải cẩn trọng với người ngoài . Điều này khiến tôi tò mò và phải tìm hiểu về nó .

Bạn đang đọc truyện *Liệu Có Kết Quả Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Theo Dõi

Ngày hôm đó , tôi được Nhật Minh cho về sớm và cậu ta cũng về nhà tham dự buổi gặp mặt của ông cậu ta . Tôi nhanh chân chạy về nhà rồi thay một bộ đồ đen ôm sát người và đón taxi đi đến nhà của Nhật Minh (khi tôi và cậu ấy yêu nhau cũng đã đến nhà Nhật Minh vài lần) nép sát vào thành tường tránh bị mọi người đến dự phát hiện . khi mọi người đã đi vào trong , tôi che mặt lái và nhìn bức tường khá cao không thể leo lên được nên đành tìm cách khác . Nhìn xung quanh thấy có một cây cổ thụ cao kề bên vách tường nên có thể leo lên được . Quan sát kĩ càng và thấy không còn ai ở ngoài đường , tôi trèo lên cây cổ thụ và nhìn bên trong có khá nhiều tên bảo vệ to tướng khiến tôi cảm thấy mình yếu thế hơn nhưng tôi cũng quyết định đi vào trong . Nhẹ nhàng tuột xuống và không hề gây tiếng động nào cả . Nhìn căn nhà này khá là lớn nên việc có thể tìm được nơi họ đang họp mặt cũng khá là khó khăn , xung quanh tôi lại có khá nhiều tên bảo vệ to con nữa . Len lỏi bên thánh tường để tìm lối có thể vào trong thì bỗng nhiên tôi nghe thấy có tiếng nói rất gần ở quanh đây , tìm xung quanh mãi thì thấy có một luồng sáng nhỏ và đi lại gần thì mới biết đây chính là một căn hầm ở dưới biệt thự . Tôi mò đến và vô tình đạp phải một cái chậu cây nhỏ ở dưới chân và khiến nó vỡ toang gây nên tiếng động , tôi nhanh chóng tìm chỗ ẩn nấp để tránh bị phát hiện . Quả đúng như tôi dự đoán thì bọn bảo vệ cũng đi đến chỗ chiếc chậu hoa bị vỡ và tìm kiếm xung quanh nhưng không thấy gì và rời đi . Tôi nhanh chóng đi đến gần cánh cửa của tầng hầm và thấy có 2 tên đang đứng canh gác ở đó . Bây giờ khó khăn lại càng cao hơn nhưng tôi cũng cố mang theo một cây súng nhưng không gây sát thương đến nổi tử vong , chỉ làm cho chúng bị bất tỉnh khoảng vài tiếng do tôi được sự phụ ở bên Mi tặng cho . Nhắm thẳng vào hai tên bảo vệ và bắn chúng khiến cho chúng ngã xuống và bất tỉnh nhưng không hề làm cho bọn xung quanh biết được . Tôi đi lại cánh cửa và hé nhìn vào trong thì thấy Nhật Minh đang nói gì đó trước khá nhiều người và có cả ông và ba của anh ta : - Việc làm ăn của chúng ta đang khá thuận lợi , tôi đã cố gắng che đậy việc làm ăn của chúng ta qua khỏi tầm nhìn của những tên công an và cả những băng đảng khác . Nhưng hiện bây giờ có sự xuất hiện của khá nhiều tổ chức khác muốn tranh giành việc làm ăn với chúng ta . Tôi cần ý kiến của mọi người về chuyện này . - Nhật Minh đồng dạng nói .

- Theo tôi chúng ta cứ tiếp tục làm việc buôn ma túy của chúng ta . Còn việc các tổ chức mới nổi dậy thì khi nào có điều kiện thuận lợi thì ta sẽ cho bọn

đàn em xử lí bọn chúng . - Một người đàn ông lên tiếng .

- còn ai có ý kiến khác không ? - Nhật Minh hỏi - Nếu như không ai có ý kiến gì khác thì ta cho qua vấn đề này được chứ .

Tôi cố gắng nép sát vào để nghe và rất muốn nhưng không thể nghe thêm được gì nữa . Tôi không ngờ Nhật Minh và gia đình của anh ta lại là như vậy , không ngờ anh ta lại là một người buôn bán ma túy như vậy . Tôi không thể tin vào những gì mình nghe được. Tôi cảm giác như có ai đó đến gần và tôi nép sát vào thành tường của ngôi biệt thự và bất ngờ có một tên bảo vệ đi đến .

- Tụi bây đâu , có người đột nhập . - tên bảo vệ còn đồ la lớn lên .

Tôi nhanh chân lao đến đánh tên đó nhưng khó hạ được nó, sau đó lại có thêm khoảng 5 tên khác khiến tôi càng yếu thế hơn , tôi nhanh chân đánh tên đầu tiên và mở đường rút chạy . Tôi mò tìm đường để có thể ra khỏi nơi này và đã đến trước cổng . Nhanh như chớp tôi leo lên được và sắp ra được ngoài thì tên lúc này chìa súng và bắn vào chân tôi khiến cho tôi bị một vết thương khá sâu và chảy máu khá nhiều, tôi ngã xuống ở bên ngoài cổng và cố chạy để thoát khỏi đám côn đồ này . Nhật Minh nghe có tiếng động cũng xin phép ra ngoài và xem có việc gì đang xảy ra . bọn côn đồ đó cũng đuổi theo tôi càng ngày càng gần hơn trong khi đó vết thương ở chân khiến tôi càng mất máu và dần kiệt sức . Bỗng nhiên có một chiếc xe hơi chạy đến và dừng lại gần tôi , tôi tưởng là bọn người đó đã đuổi kịp liền cố gắng bỏ chạy nhưng đó chính là Minh Quân , cậu ta chạy theo và lôi tôi lại

- Anh đây , em đừng sợ . - Minh Quân lo lắng nói .

Minh Quân đỡ tôi vào trong xe và phía sau thì bọn côn đồ cũng đã đuổi đến gần . Minh Quân chạy với tốc độ khiến cho phía trước kính xe không còn hình ảnh gì cả , toàn là những cái gì đó mờ ảo cứ liên tục đập vào mắt tôi . Khi đã an toàn thì Minh Quân cho xe dừng lại và hỏi thăm tôi .

- Sao em lại bị bọn họ rượt đuổi như vậy . Khi này anh có việc đi ngang qua thì thấy có người đang bị bọn chúng truy đuổi nên cứu giúp , không ngờ đó là em .

- Em... - Tôi ôm chặt vết thương ở chân đang rỉ máu càng lúc càng nhiều .

- Chân em sao vậy ? - Minh Quân lo lắng hỏi .

- Em bị bọn họ bắn trúng , em đau quá . - tôi nói với giọng yếu ớt rồi ngắt xiu .

Bạn đang đọc truyện *Liệu Có Kết Quả Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Sáng hôm sau , tôi tỉnh dậy và thấy mình đang nằm trong bệnh viện cùng với vết thương ở chân đã được băng bó . Được nằm trong phòng bệnh đặc biệt và cố nhớ lại những gì đã xảy ra vào ngày hôm qua . Một lúc sau , Minh Quân mở cửa bước vào cùng với thức ăn ở trên tay cậu ấy . Minh Quân đặt thức ăn trên bàn và đến hỏi thăm tôi : - Em thấy trong người như thế nào rồi , vết thương của em đã được phẫu thuật nên không còn lo ngại gì nữa . - Minh Quân nói .

- Cảm ơn anh đã giúp em , còn tiền viện phí và các khoản chi phí khác em sẽ trả lại cho anh sau .

- Không sao đâu , em không cần trả lại cho anh . Em nghỉ ngơi đi , bây giờ anh phải đi làm , chiều anh quay lại . À mà anh đã xin phép Nhật Minh cho em nghỉ làm vài hôm rồi . Em cứ nghỉ ngơi cho mau lành vết thương đi . Anh cũng đã báo tin cho ba mẹ em biết rồi . Một lát nữa họ sẽ vào thăm em. Bây giờ , anh đi nha .

Minh Quân đứng dậy rồi bỏ đi ra ngoài . Khi đứng trước cổng bệnh viện , cậu ta lấy điện thoại và gọi cho ai đó

- nhiệm vụ hoàn thành

Khi tôi đã khỏe hẳn , công việc của tôi cũng bắt đầu . Hôm nay tôi dậy sớm và làm vệ sinh cá nhân , làm món điểm tâm sáng và đi đến công ty. Mọi người ở đây đều xúm lại hỏi thăm sức khỏe của tôi và có lẽ mọi người đều lo lắng cho tôi . Tính ra thì tôi đã nghỉ việc gần 1 tháng _ quá là một dài

- Đã khỏe chưa , sao lại đi làm sớm vậy ? - Nhật Minh nhìn vào máy vi tính và làm việc không ngừng nghỉ .

- Tôi khỏe rồi ạ

- Chân cô bị sao thế , băng bó dày như thế chắc nặng lắm à .

- Không sao , tôi sợ bị xe tông vào chân thôi . Không sao đâu thưa giám đốc - Tôi ngại biện

- Ừ, vậy thì tốt, bắt đầu làm việc đi.

Có lẽ cậu ta vẫn không hay biết gì về người đã đột nhập ngày hôm đó chính là tôi nên không hề nhắc đến chuyện đó. Cũng may là anh ta không biết nếu không thì tôi đã không yên thân rồi.

Trở lại vị trí làm việc thân thuộc và bắt đầu với một đồng tài liệu trên bàn mà Nhật Minh đã chuẩn bị sẵn. Nhìn đồng tài liệu này mà muốn chóng mặt lên hẳn - nó cao ngút, chắc khoảng gần 20 quyển. Tôi nhìn Nhật Minh với ánh mắt ngơ ngác:

- Sao lại nhiều việc thế này

- Có ý kiến gì

Bạn đang đọc truyện *Liệu Có Kết Quả Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Đưa Em Về Nhà Tôi

Tỉnh dậy với sự đau đớn ở chân và đau mũi ở cổ nhưng giật mình nhận ra tôi đang bị nhốt ở trong một ngôi nhà hoang cũ, xung quanh chỉ toàn là cây cối, cảm giác rất hoang đàng và u ám, còn có 2 tên canh gác ở bên ngoài nữa, nhìn chúng có vẻ bặm trợn làm tôi cũng hơi sợ, tôi bình tĩnh và nhớ ra tất cả mọi chuyện khi nãy, bây giờ trời đã khuya, làm sao để tìm cách thoát ra ngoài bây giờ, nghĩ rằng có lẽ mình không thể nào thoát ra được. Khoảng một lúc sau, 2 tên đứng canh ngoài cửa bước vào và nhìn thấy tôi đã tỉnh, chúng bắt đầu nói những lời bông đùa:

- Nhìn con bé này cũng được đấy? - Hắn nói với vẻ dâm dăng.

- Dạ, nhìn nó cũng được đấy. Hay là..... - Tên kia đáp ứng.

- Mà đang nghĩ gì đấy, ông chủ mà biết thì mày chỉ có đường chết.

- Nhưng lúc này ông chủ nói mình muốn làm gì cũng được mà. - Tên kia nói.

- Có à, vậy tao với mày ..... Hahahaha - Hắn cười to rồi tiến lại gần tôi.

Tôi lo sợ tiến lại ép mình vào trong góc tường, hai tay cố vùng vẫy để cởi dây trói nhưng bất lực, tên bặm trợn ấy tiến sát lại gần người tôi, bàn tay hắn lần theo từ trên trán rồi tiến xuống. Tôi cố gắng dùng hai chân đá hắn nhưng bị tên kia nắm chặt làm tôi hết toan lên, tên kia thấy vậy tát một cái thật mạnh vào miệng tôi rồi cưỡng hôn tôi, hai tay kia nắm áo tôi và xé ra thật mạnh làm thân thể tôi hiện ra, chỉ biết hét lên và không biết phải làm gì nữa, mặc chúng mân mê người tôi thì bỗng nhiên có một tiếng nói.

- Tại bây làm gì thế? - Người đó đứng dựa vào mép cửa, tay đang cầm một điều thuốc và nhìn tôi

Chúng nó nghe thấy liền dừng lại và tên đó, cung kính nói:

- Dạ, ông chủ, nó không chịu nghe lời nên em dạy nó một bài học thôi. - Tên lớn nhất lên tiếng.

- Vậy sao?

Người đó bước lại gần chúng và đá bọn chúng ngã xuống đất nằm bất động. Tôi quáng lên chỉ biết lấy hai tay che cơ thể, nhìn con người đội nón kết che kín mặt đang tiến lại gần làm tôi càng hoảng hơn. Người đó đứng trước mặt tôi rồi cởi bỏ chiếc nón làm tôi bất ngờ thốt lên:

- Nhật Minh? Là anh sao?

- Ngạc nhiên lắm sao? - Anh ta nói với vẻ bình thản.

- Tôi đã hiểu hết rồi. Anh cứ việc bắt tôi giao cho cảnh sát đi.

- Được thôi, tôi sẽ bắt em nhưng sẽ không giao cho cảnh sát mà bắt em về nhà tôi?

- Nhà anh? - Tôi ngạc nhiên nói.

- Đúng.

Nói rồi anh ta cởi áo khoác ra khoác lên người tôi và cởi trói giúp tôi làm tôi càng ngạc nhiên hơn. Vừa đứng dậy thì tôi ngã quỵ vì vết thương ở chân đã chảy máu khá nhiều, thấy thế anh ta quay lại ôm tôi, đưa tôi ra xe và chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Liệu Có Kết Quả Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.